

תפ"ח (ירושלים) 20827-06-13 - מדינת ישראל נ' מחמד שוויקי

תפ"ח (ירושלים) 20827-06-13 - מדינת ישראל נ' מחמד שוויקי מחוזי ירושלים

תפ"ח (ירושלים) 20827-06-13

מדינת ישראל

ע"י עו"ד יעל שניידר, עו"ד שלומית בן יצחק

נגד

מחמד שוויקי

ע"י עו"ד יעקב קמר, עו"ד מירב זמיר

בית המשפט המחוזי בירושלים

[19.04.2016]

כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופט רפי כרמל

כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

פרקליטות מחוז ירושלים

הכרעת דין

השופט י' צבן:

1. העבירות המיוחסות לנאשם הן רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק (4 עבירות). על-פי כתב האישום הנאשם ומינאס קאסם (להלן - מינאס או המנוחה) קיימו מערכת יחסים רומנטית, תכננו להתארס ביום 23.3.2013, אך האירוסין בוטלו בשל תקופת מאסר תלויה ועומדת כנגד הנאשם (בתקופה רלוונטית זו היה הנאשם נתון במעצר בית חלקי בביתו בראס אל-עמוד והיה רשאי לצאת לעבודה בחנות הירקות המשפחתית בראס אל-עמוד בלבד בליווי אמו - מ"ת 11509-07-12 (מחוזי תל אביב)). מאז נשארו הנאשם והמנוחה בקשר טלפוני. לאחר ביטול האירוסין החליטה המנוחה להתארס לאדם אחר בשם מחמוד רג'בי והדבר העלה את חמתו של הנאשם. חמתו עלתה עוד יותר כאשר הסתבר לו כי למנוחה מערכת יחסים רומנטית עם אדם נוסף, שאז קיננה בלבו מחשבה לרצוח את המנוחה.

בתאריך 4.5.2013 יצר הנאשם קשר טלפוני בשיחות ומסרונים עם המנוחה, ביקש לאסוף אותה ברכבו מאזור מקום עבודתה ברחוב הארון אל-ראשיד במזרח ירושלים על-מנת לשוחח עמה והמנוחה הסכימה. בסמוך לשעה 17:36 הגיע הנאשם לאזור מקום העבודה ברכבו מדגם פולקסווגן גולף בצבע כסף מס' רישוי 9954518 כשהוא מצויד בכפפות אותן הכין מבעוד מועד לצורך אפשרות ביצוע הרצח, המנוחה עלתה לרכב והשניים נסעו לכיוון ואדי נאר, המצוי בין מעלה אדומים לשכונת עזרייה, שם עצר הנאשם את הרכב, הטיח במנוחה כי ידוע לו על הרומן בינה לבין האחר, הציג לה תמונות שלה איתו. המנוחה אישרה לנאשם כי יש לה קשר עם האחר, וכי "זה מה שיש". באותו רגע גמלה בלב הנאשם החלטה לרצחה, הוא עטה את הכפפות על ידיו, אחז בצווארה של המנוחה כשראשה וצווארה היו מכוסים ברעלה וחנק אותה במשך מספר דקות. המנוחה דפקה בידה על גבי מושב הרכב, לאחר שהפסיקה לדפוק הנאשם וידא שהמנוחה אינה נושמת. מותה נגרם בשל תשניק מכני שנוצר עקב הלחץ שהפעיל הנאשם על צווארה של המנוחה. הנאשם נטל מתיקה של המתלוננת שני מכשירי פלאפון וכן תליון שרשרת שנתן לה בעבר והיא ענדה אותו בעת האירוע. לאחר מכן הוציא הנאשם את המנוחה מהרכב, גרר אותה למרחק של מספר מטרים ממקום חניית הרכב, השאיר את גופתה במקום ונסע לדרכו.

נטען עוד, כי הנאשם החביא את הפלאפונים ואת התליון של המנוחה בחדרו בביתו שבשכונת ראס אל-עמוד. לאחר האירוע מסר הנאשם את מכשיר הפלאפון שלו לאייד קבאנה וביקש ממנו שלא ייתן לאיש לראות מה מופיע בטלפון. בתאריך 18.5.2013 התקשר הנאשם אל ספאא אחותה של המנוחה, שאל אותה האם ידוע לה היכן הפלאפונים של המנוחה, אף שהטלפונים היו בחדרו. עוד נטען בכתב האישום, כי בין יום 4.5.2013 לבין יום 17.5.2013 סיכם הנאשם עם קרוב משפחתו בשם יעקב שוויקי שהאחרון ישתמש ברכב ובתמורה ישטוף אותו. ביום 17.5.2013 שטף יעקב את הרכב עבור הנאשם. כשהודיע על כך לנאשם, ביקש הנאשם ממנו לשטוף את הרכב שוב. כמו כן נטען, כי הנאשם שרף את הכפפות בהן השתמש לביצוע הרצח וכי ביצע את מעשיו כשהוא מפר את תנאי שחרורו שנקבעו ב"מ"ת 11509-07-12. כמו כן נטען, כי הפר הפרות נוספות את תנאי שחרורו, בכך שהגיע כחודש לפני הרצח לבית המנוחה מלווה באמו ולאחר הרצח הגיע להלוויית המנוחה וכן הגיע לניחום אבלים.

תשובת הנאשם

2. בתאריך 21.10.2013 השיב הסנגור תשובה כללית לכתב האישום ואמר כי הנאשם כופר ברצח המנוחה וכי חסר לו חומר ראיות, אך אישר כי הנאשם פגש את המנוחה ביום 4.5.2013 בשעה 17:41, על-פי תיאום מוקדם ביניהם, כאשר יצאה מן החנות ברחוב צאלח א-דין בירושלים. השניים שוחחו והוא ביקש ממנה את שני מכשירי הטלפון אשר נמצאו לאחר מכן בביתו. הסנגור הוסיף כי כרטיס סים הושאר אצלה לבקשתה וכרטיס זה נמצא בתיקה. מאותו רגע נפרדו דרכיהם, בין בכעס ובין בשלום. הסנגור הוסיף כי לנאשם טענת אליבי, אך יפרטה כאשר יקבל ויבדוק את כל חומר הראיות. כמו כן טען לאי קבילות כל אמרות הנאשם ולאי קבילות השיחות המוקלטות שקיים הנאשם עם המדובר בתא המעצר.

3. תשובה מפורטת לכתב האישום ניתנה בחלוף חודש וכדברי הסנגור: "מכיוון שהתשובה שלי היא לאחר בדיקה עם הנאשם, אני יכול לוותר על מתורגמן" (עמ' 11 שורה 15).

הנאשם הודה כי בתקופה הרלוונטית היה נתון במעצר בית חלקי בביתו והיה רשאי לצאת לעבוד בחנות הירקות המשפחתית בראס אל-עמוד בליווי אמו.

הנאשם הודה כי ההכרות עם המנוחה הייתה 5 שנים, הוא אהב אותה והיא אהבה אותו. היה דיבור בין השניים על אירוסין, כמו כל זוג צעיר ואוהב, אך הנאשם הוא זה שהרהר בטובתה, האם טוב שיתחתנו או שימנעו מכך, כיוון שהייתה מבוגרת ממנו בשנתיים ובגין החשש שיוטל עליו מאסר והיא תצטרך להמתין לו, ועל-כן העלה רעיון שלא להתארס. אמו של הנאשם הסתייגה מהחתינה משום שהמנוחה הייתה מבוגרת יותר, לכן לא נוצר קשר בין המשפחות ולא הייתה החלטה משותפת על אירוסין. למרות ההחלטה לבטל את כוונת החתונה, נמשך הקשר בין הנאשם למנוחה, קשר טלפוני של שני אנשים שמרגישים צורך לדבר. המנוחה סיפרה לנאשם על הקשר החדש עם רג'בי, הנאשם קיבל זאת בהבנה, איחל לה בהצלחה, אך המנוחה המשיכה את הקשר עם הנאשם כשהיא מרעיפה עליו ביטויים חזקים מאוד של אהבה. במסרונים כינתה אותו "בעלי", למרות שאמרה שהיא הולכת להתחתן עם רג'בי, היא שיחקה ברגשותיו, העבירה לו מסר שהיא לא מוותרת עליו. הנאשם לא כעס, אף שהמנוחה ניהלה משחק כפול וזה מה שגרם להחלטה של הנאשם לנתק קשר איתה ולא שום דבר אחר, הוא הבין עם מי יש לו עסק. הנאשם אכן גילה שיש למינאס קשר עם אדם נוסף מלבד רג'בי, הוא ראה את מינאס נוסעת במכונית עם אדם אחר בשם קומבר, הוא לא כעס והסיפורים שהוא סיפר למדובב בעניין זה הם פרי דמיונו. באשר לאירועי יום 4.5.2013, נאמר בתשובה כי הנאשם כופר ברצח וטען, כי מתחילת החקירה, המשטרה ננעלה לכיוונו, זנחה כיווני חקירה אחרים ובעיקר לא בדקה את החשדות נגד רג'בי, נגד האדם הנוסף קומבר ואף לא נגד דודה של המנוחה שכעס על התנהגותה בה ראה פגיעה בכבוד המשפחה. הנאשם אישר שהיה קשר טלפוני בשעות אחר-הצהריים בינו לבין המנוחה והם אף החליפו מסרונים עם מילות אהבה והפגישה נועדה לסיים את הקשר. הפגישה התקיימה ברחוב צאלח א-דין, הוא הגיע במכונית פורד קונקט ששייכת לאחיו ולא ברכבו שלו מסוג גולף, וזאת מפאת החשש שאם יראה ברכב הגולף יזהו אותו ויווכחו שהוא מפר את מעצר הבית. הנאשם כפר בכך שהכין כפפות, שכן כלל לא חשב על רצח או כל פגיעה אחרת במנוחה, לא עטה כפפות על ידיו, לא אחז בצווארה, לא חנק אותה ולא גרם למותה. באשר לנטען בכתב האישום על הנסיעה לוואדי נאר אמר, כי כאשר אין עומס תנועה ונוסעים מרחוב צאלח א-דין דרך כביש המנהרות של הר הצופים-מעלה אדומים-עזרייה, הנסיעה תימשך 35-40 דקות וכי באופן מוזר ממועד פגישתם ועד שעה 18:25 אין כל פעילות טלפונית אצל המנוחה ואצל הנאשם. אצלה זה משום שהוא כבר נטל את הטלפונים שלה והיא ביקשה את הסיים. הנאשם כפר בכך שנסעה עמו במכונית, הוא ביקש וקיבל ממנה את שני הפלאפונים שהוא קנה לה, השאיר לה כרטיס סים אך כרטיס זה לא נמצא. כרטיס סים שנמצא בתיקה אינו הכרטיס שהותיר לה. הנאשם חזר והדגיש, כי קיבל את שני הטלפונים בהסכמה ברחוב צאלח א-דין והניחם בביתו במקום רגיל, לא הסתירם. באשר לתליון: רק בחיפוש שני בביתו נמצא תליון, התליון לא שייך למנוחה. הזיהוי של התליון שנעשה בתחנת המשטרה היה מודרך בין בני משפחת המנוחה. הנאשם הודה שמסר את מכשיר הפלאפון שלו לאיאד קבאנה, זאת על-פי בקשתו של האחרון, ולא ביקש למחוק דבר ולא הסתיר דבר אשר בטלפון. הנאשם כפר בכך שהתקשר ביום 18.5.2013 לספאא אחות המנוחה. באשר לשטיפת המכונית טען, כי לא היה שום קשר בין שטיפת המכונית לבין טשטוש עקבות, מה עוד שזה נעשה ימים רבים אחרי האירוע ובעיקר טען שעל פי כתב האישום יעקב שוויקי שטף את רכב הגולף, אך הנאשם השתמש ביום 4.5.2013 ברכב פורד קונקט. הנאשם כפר בכך ששרף את הכפפות. הודה בהפרת תנאי מעצר הבית, מלבד הפרה הנטענת כחודש לפני הרצח. אשר למעשיו בזמן הרלוונטי אחרי הפגישה, נאמר בתשובה כי שעת המוות אינה ידועה ולכן לא יוכל לספק אליבי ברור לנקודת זמן מסוימת, ובאשר למעשיו אמר כי חזר לביתו בראס אל-עמוד וזה לקח זמן יותר מהמקובל כי זה היה יום שבת, פקקים באזור. בשעה 18:25 התקשר לבית דודו בעזרייה, שם היה אירוע משפחתי, כדי להודיע שיגיע להשתתף בו ונסע לאירוע דרך א-זעים, מעלה אדומים ומשם לעזרייה, וכי האיכונים מלמדים שזה היה המסלול שלו ואין מחלוקת על כך. בהמשך אותה ישיבה טען הסנגור בעניין אי קבילות אמרות הנאשם ושיחותיו עם המדובב.

בין השאר נאמר על-ידי הסנגור, כי החוקרים נקטו בשיטות שקרים והזינו את הנאשם בנתונים שקריים, וכן כי הנאשם עצמו "הוא שקרן פתולוגי אמיתי, משקר כל הזמן בחייו בלי יכולות לשלוט על זה. לא מסוגל שלא לשקר. הנאשם עבר ניתוח להסרת גידול גדול באזור המצח, מערות האף או במצח... הוא חושב שהוא בסדר, אך לא בסדר" (עמ' 17 שורות 17-20). רקע דיוני ועובדתי

4. המנוחה יצאה ממקום עבודתה בשעה 17:30 ובשעה 17:33 צולמה חולפת לכיוון רחוב סולטן סולימאן. אין מחלוקת כי היה זה דקות ספורות לפני המפגש עם הנאשם בשעה 17:41 (ראה פרוטוקול עמ' 1580-1581). המנוחה בוששה להגיע לבית הוריה עד השעה 19:00 ואז החלו בני משפחתה לחפשה, ובין השאר התקשרו לנאשם (ראה ת/68 - בנושא זה נרחיב בהמשך).

שקיעת השמש ביום שבת 4.5.2013 הייתה בשעה 19:26 (ראה ת/21).

5. החיפוש נמשכו ובחלוף יומיים, ביום 6.5.2013, בשעות אחר-הצהריים, נמצאה גופת המנוחה באזור ואדי נאר במדרון, 3.35 מ' מתחת לדרך. למקום הגיע צוות אמבולנס של הרשות הפלסטינית, פתולוג ונציג פרקליטות פלסטיני, שמסרו כי רועה צאן בלתי מזוהה התקשר והודיע על מציאת גופה, שנמצאה במצב ריקבון (ת/27, כמו כן ראה תמונות מהשטח-ת/64). הגופה זוהתה כמינאס קאסם תושבת ירושלים ולפיכך נוהלה החקירה על-ידי משטרת ישראל.

6. הנאשם נחקר לראשונה במשטרה שלא באזהרה ביום ראשון בבוקר, למחרת היעלמותה של מינאס (ת/1). באותו יום נחקר בשעות אחר-הצהריים תחת אזהרה של שיבוש הליכי חקירה והסתרת מידע בעניין מינאס (ת/2) ואף נעצר ל-24 שעות. בתאריך 13.5.2013 נגבתה ממנו אמרה נוספת שלא באזהרה (ת/3).

באמרות אלה אישר הנאשם כי היה מאורס למינאס, אך בגלל התיק הפלילי בתל אביב נפרדו וכי היא התארסה עם רג'בי. כמו כן אישר, כי ביום שבת 4.5.2013 שוחח בטלפון מספר פעמים עם מינאס, השיחה האחרונה בשעה 16:30 וכי בשעה 20:00 ניסה להתקשר אליה פעם נוספת אך הטלפון שלה היה סגור. מספר הטלפון בו השתמש היה 054-6688718. מספר הטלפון בו השתמשה מינאס היה 054-6698500 (אף הוא רשום על שם הנאשם).

באמרה הראשונה (ת/1) אמר הנאשם, כי הפעם האחרונה שראה את מינאס הייתה לפני חודש בביתה, עם ההורים שלה, לשם הגיע עם אמו.

בשתי האמרות הראשונות אמר שאיננו יודע להיכן נעלמה מינאס.

באמרה שלישית (ת/3) סיפר על אהבה גדולה של חמש שנים בינו לבין מינאס, וכי בתאריך 23.3.2013 היו צריכים להתארס, אך חשש מהמאסר התלוי ועומד ועל-כן אמר לה שהיא חופשיה לא לחכות לו. מינאס הבטיחה שאם ישפט לתקופה קצרה תמתין לו, וכך הסכימו שאם לא ישפט לתקופה ארוכה, יתארסו, אך לפני כחודש בחור בשם מחמוד רג'בי ביקש את ידה ומינאס סיפרה לנאשם על-כך. שיחות הטלפון בין הנאשם לבין מינאס נמשכו עד שנרצחה. באמרה זו אמר כי שוחח איתה בטלפון בפעם האחרונה בשעה 17:30 בערך ואז סיפרה לו שהארוס שלה רג'בי צריך להגיע אליה לעבודה ולקחת אותה לבית שלה, שכן באותו יום הוריו מוזמנים להוריה. עוד אמר כי באותו ערב בשעה 20:30 התקשר למינאס כדי לשאול אותה איך הייתה הפגישה, אבל הטלפון שלה היה סגור ואז שלח מסרון לאחותה ספאא וביקש שתתקשר אליו. בתשובה ספאא התקשרה ואמרה לו שמינאס עדיין לא חזרה מהעבודה.

7. הנאשם נעצר בתאריך 23.5.2013 בשעה 03:00 ומאז מסר 13 אמרות תחת אזהרה, בהן הוחשד ברצח ועבירות נוספות. האמרות מוקלטות, מצולמות, מתומללות ומוקלדות ואין בהן הודאה (ת/4-ת/16).

ביום הראשון למעצרו לאחר שתי חקירות (ת/4, ת/5) הוכנס לתא המעצר מדובב ששהה עם הנאשם בימים הבאים. השיחות עם המדובב מוקלטות ומתומללות, השיחות ארוכות. ביום 28.5.2013 בערב החל הנאשם לדבר עם המדובב על רצח המנוחה, שיחה זו היא הנדבך המרכזי בראיות התביעה והייתה גם נדבך מרכזי בטענות הזוטא.

8. משפט הזוטא נמשך מספר ישיבות והעידו בו 14 אנשי משטרה וכן המדובב, הנאשם, אביו, אמו וסנגורו של הנאשם בעת המעצר עו"ד עותמאן. נטען על-ידי הסנגור כי יש לראות את האמרות לפני החוקרים ואת השיחות עם המדובב כמקשה אחת, לסווג את הדיבוב כחלק מהאמרות. החקירה והדיבוב נועדו לייאש את הנאשם, לטמטם את חושיו, להזינו בפרטים כדי שידקלם דברים שהמדובב הכניס לפיו. עוד נטען בטענות הזוטא על-ידי הסנגור, כי הנאשם הוא שקרן כפייתי בשל ניתוח להוצאת גידול שעבר לפני מספר שנים והדבר נוצל על-ידי החוקרים, אמרות הנאשם נגבו תוך שלילת זכות ההיוועצות, החוקרים יצרו לחץ נפשי בלתי הוגן וכי ההודאה לפני המדובב הייתה בכובע של איש מרות.

בתאריך 14.1.2015 ניתנה החלטה מפורטת במשפט הזוטא, בה נדחו הטענות ונקבע כי אמרות הנאשם קבילות כראיה, הן דברים שאמר לחוקרי המשטרה והן דברים שסיפר למדובב. החלטה זו הינה חלק בלתי נפרד מהכרעת דין זו.

נציין, כי חקירותיו של הנאשם במשטרה לא היו קלות, הוא נחקר לעיתים שעות ארוכות, מדי פעם חוקריו צעקו וצרחו עליו, הטיחו בפניו מילים בוטות, כך לאורך מספר ימים, אך הנאשם, אף שנראה מדי פעם עייף, לא הודה בקשר כלשהו לרצח, שמר על קור רוח, לא נראה מבוהל או מפוחד ופעמים אף העז פנים מול החוקרים.

9. תכופ למעצרו של הנאשם בתאריך 23.5.2013 לפנות בוקר, נערך חיפוש בביתו ונתפסו ארבעה מכשירי טלפון סלולרי. כמו כן נתפסו אריזות של מכשירים סלולריים וכרטיסי סים. באותו יום נתפס גם רכב הגולף של הנאשם (ת/31, ת/33, ת/35).

באמרה שמסר מספר שעות לאחר מעצרו, בשעה 08:31, (ת/4) תחת אזהרה, הפעם בחשד לרצח, אמר הנאשם כי ב-4.5.2013 היה בחנות הירקות של משפחתו משמונה בבוקר עד שבע בערב, אחר-כך נסע עם הוריו לבית דודו, שם שהו עד שעה שמונה וחצי בערב. לקראת סיום חקירתו נשאל הנאשם כמה טלפונים היו למינאס וענה: שניים, אחד אצלה ואחד אצלו, מסוג גלקסי, וכי המנוחה נתנה לו את מכשיר הגלקסי ביום רביעי (1.5.2013) (ת/4 עמ' 128-131). בעקבות דברים אלה נשאל הנאשם היכן היה ביום שבת אחר-הצהריים, הנאשם אמר: אצל חברים, אך סירב לזהותם ולנקוב בשעה (שם, עמ' 133).

באמרה ת/5 באותו ערב אמר הנאשם לחוקריו, כי ביום שבת (4.5.2013) פגש את מינאס במקרה ליד חניון האוטובוסים ברחוב צאלח א-דין, כשהוא נוהג ברכב גולף שלו בדרכו לקנות בגדים, כשחלפה על פניו אמר לה שהוא רוצה את שני הפלאפונים, היא מסרה לו שני מכשירים והשאירה כרטיס סים אצלה. טלפון אחד גלקסי והשני נוקיה ללא כרטיס סים (ת/5 עמ' 18-21).

נציין, כיום אין חולק כי הנאשם נפגש עם המנוחה בשבת אחר-הצהריים וכי לקח ממנה שני פלאפונים, הפגישה הייתה מתוכננת מראש ולא הלך כלל לקנות בגדים.

10. חוקר המחשבים המיומן יורם אפרתי בחן ובדק את הטלפונים של המנוחה והנאשם, החומרים הדיגיטליים, המחשבים והמצלמות הרלוונטיים. כמו גם את חשבון הפייסבוק של המנוחה. החומר הרב שהפיק הינו קלסר רב חוצצים (ת/52). בין השאר יש בחומר מסרונים שהחליפו המנוחה והנאשם במשך מספר חודשים עד להיעלמותה. נביא להלן נתונים ופרטים מתוך מסרונים רבים שנמצאו בטלפונים.

ביום 7.10.2012 כותבת מינאס לנאשם שהיא מתעגעת לקולו וכי הוא אחד האנשים היקרים ללבה. ביום 22.10.2012 כותבת לו שגם אם הוא סולח לה היא לא תסלח לעצמה עד שתמות וכי "אתה חושב שאני רוצה לעזוב אותך בשביל מישהו אחר, אני לא אחליף אותך בעולם כולו... אני אוהבתך, אוהב אותך עד שאמות. איך תדע אולי ממשפחתי יסכימו עליך אבל אני לא רוצה להיות תלויה בך יותר בגלל שאני מפחדת שהם יסרבו לך" (ת/52 חוצץ מ"ד שיחות 60-61). במסרון נוסף מיום 23.10.2012 מציינת מינאס כי היא חייבת בנאמנות להוריה ולמרות זאת לא ויתרה עליו, אך העדיפה את הוריה כי הם עדיין הוריה והם החליטו סופית שלא יחתנו אותה איתו. היא מציעה לו לחפש מישהי אחרת טובה יותר, ומבקשת שישכח ממנה וימחק את מספר הטלפון שלה ותמונתה (שם, שיחה 63).

למרות זאת, הקשר בין המנוחה לנאשם נמשך, ובחודש אפריל 2013 רבו ההתכתבויות (ראה ת/52 חוצץ ס"ו). הנאשם מנסה להתקשר אליה שוב ושוב, ביום 12.4.2013 הוא מבקש לראות אותה וביום 13.4.2013 היא כתבה לו: "די ברצינות מספיק לא יכולה להתרחק ממך אני אוהבת אותך". הנאשם ענה לה: "אוהב אותך אל תתרחקי ממני אל תעזבי אותי, אוהב אותך" והוא מבקש הבטחה בעניין זה. מינאס ענתה: "אני מבטיחה לך שאשאר איתך חיים שלי ושלא תכעס עליי". החלפת מסרונים האהבה נמשכה גם למחרת 14.4.2013. בשעה 17:16 הוא כותב לה: "נשבע לך אוהבתי מינאס הלוואי ותהיי רק שלי" ומוסיף: "בלעדייך אני לא יודע מה היה קורה לי" ועוד: "אני בעלך נכון?". בהמשך חוזר ומבקש שתתקשר אליו. יש לציין כי בתקופה זו ההתקשרויות של הנאשם אל המנוחה היו רבות ותכופות.

גם בימים הבאים - 16.4.2013 - 17.4.2013 - שלח הנאשם למנוחה מסרונים רבים עם מילות אהבה, ביקש שלא תעזוב אותו וביום 17.4.2013 בשעה 19:50 הוא כותב לה: "אל תתרחקי ממני אני אהרוג את עצמי בשבילך". בימים הבאים הנאשם שלח למינאס מסרונים ובהם הביע כעס שהיא לא מתקשרת או מסננת אותו. וכך חוזר חלילה. רצף המסרונים במשך ימים רבים מלמד על פניותיו אליה, פניות חוזרות ונשנות שאינן נענות לפי רוחו. ב-28.4.2013 כועס וכותב שניתקה לו בפרצוף. ב-29.4.2013 מתלונן "למה עזבת אותי לבד". בתאריך 1.5.2013 בשעה 10:13 כתב לה: "ילדה הכי יפה את הדבר הכי יפה בחיים שלי אוהב אותך" ומיד אחרי זה: "אל תעזביני ואל תשללי ממני אהבה" (מא תחרמיני מנכ). נציין כי ביטוי זה בשפה הערבית, "מא תחרמיני מנכ", הינו ביטוי המביע רגש כפול, הן של הפסקת אהבה והן של הפסקת קשר פיסי.

בהמשך אותו יום כותב לה: "אני מת עלייך אל תתרחקי ממני... תתחתי איתי או???". מסרונים האהבה וההשתוקקות נמשכים גם בימים הבאים. ביום 2.5.2013 כותב הנאשם למנוחה כי הוא ממתין לה בחוץ. ביום 3.5.2013 מתרעם שאינה עונה לו.

11. בלילה שבין שישי לשבת, קרי בין 3.5.2013 ל-4.5.2013 החל מהשעה 00:36 ועד השעה 01:02 היו 14 התקשרויות וניסיונות התקשרויות בין הנאשם למנוחה. כמו כן שתי התקשרויות בשעת בוקר מוקדמת והחל מהשעה 09:44 ועד השעה 16:09 - 22 התקשרויות ומהשעה 17:05 עד השעה 17:41 - 16 ניסיונות התקשרויות מתוכם נראה כי שיחה אחת צלחה בשעה 17:36 ונמשכה 27 שניות.

בזיכרון הטלפון הנייד של המנוחה (כזכור, מספר המסתיים ב-500) נמצאו מסרונים רלוונטיים ולזמן הרלוונטי (נ/6). מספר הטלפון של הנאשם מסתיים 718, מספר הטלפון של מחמוד רג'בי מסתיים 099.

על-פי עדותו של יורם אפרתי, והדבר אינו שנוי במחלוקת, מקום בו רשום בדף המסרונים הסימן utctליד ציון השעה יש להוסיף שלוש שעות כדי לקבל המועד המדויק של השיחה.

א. בתאריך 3.5.2013 בשעות הערב יש החלפת מסרונים בין מינאס לבין הנאשם ובהמשך וקרוב לחצות, שיחות בין מינאס למחמוד רג'בי. בשעה חצות וחצי מינאס כתבה לרג'בי "מחמוד התגעגעי אליך בעלי". בחלוף שניות מספר מסרון נוסף לרג'בי: "בעלי". כחמש דקות לאחר מכן, קרוב לשעה אחת בלילה, מתחילה התכתבות בין הנאשם לבין מינאס שנמשכת מספר דקות וזה תוכנה: הנאשם למינאס: "אוהב אותך אשתי". תשובתה לנאשם: "ואני אוהבת אותך בעלי"; "תשמור על עצמך אוהבי". הנאשם ענה: "וגם את אשתי, אשתי אוהב אותך". מינאס ענתה: "אוהבי גם אני אוהבת אותך. יאללה לישון. טוב? ואני, לילה טוב בעלי". הנאשם עונה: "ואת מהאנשים הטובים. ביי אשתי". המנוחה ענתה: "ביי אוהבי".

ב. בשבת, 4.5.2013, בשעה 09:43, שולח רג'בי מסרון למינאס: "אוהב אותך". המנוחה ענתה בחלוף מספר שניות לרג'בי: "ואני גם ומתה עליך. אוהבת אותך ואני שמחה מאוד". רג'בי משיב: "אני מת עליך".

ג. בהמשך היום היו למינאס התכתבויות הן עם הנאשם והן עם רג'בי. בשעה 12:01 הנאשם כתב למינאס: "מאנוס אוהבתי" והיא השיבה: "כן". הנאשם ענה לה: "מה כן". בשעה 14:46 שולח הנאשם מסרון: "אוהבתי עם מי". יש מסרונים טכניים נוספים ביניהם בסביבות 15:30. כאשר השעה מתקרבת לשעה 17:00, היו התקשרויות בין רג'בי לבין מינאס. בשעה 16:52 ועד 17:05 נרשמו המסרונים הבאים: רג'בי: "מה אוהב שלי לא רוצה לדבר איתי?". מינאס משיבה לרג'בי: "חיים שלי בעזרת ה' שימות מי שלא רוצה לדבר איתך, בגלל שאחמד [בעל העסק בו עבדה] עצבני מאוד ואני לא רוצה לדבר בטלפון כדי שלא יבוא יוציא עליי את העצבים... רק תגיד לי אם אתה רוצה לבוא אוהבי". רג'בי השיב: "אבל אני אוהב אותך מאוד ויאהב אותך". מינאס ענתה לרג'בי: "אין יותר טוב שתהיה כמו הים בלי סוף את רגועה ויפה ובפנים בתוך לבך עולם עמוק". שניות מספר לאחר מסרון זה הגיע מסרון מהנאשם, בשעה 17:05: "לבוא?". המסרון הבא הוא משעה 17:12, המנוחה כתבה למחמוד רג'בי: "כן ואני אותך ומתה עליך". בשעה 17:12 ענתה המנוחה לנאשם (לשאלתו האם לבוא): "כן, אבל ב-17:30, אבל לא להרבה זמן". הנאשם השיב למינאס: "כן בטח". מינאס עונה לו: "טוב בסדר אוהבי". הנאשם ענה למינאס: "מה חיים שלי?". מספר שניות לאחר מכן רג'בי שלח למנוחה מסרון: "מי אוהבתי?". המנוחה ענתה: "אאאאני. אאאאני". רג'בי משיב לה בשעה 17:30: "אוהבתי מה עד עכשיו עסוקה" והיא השיבה בצחוק.

- ד. בשעה 17:31 שלחה המנוחה מסרון לנאשם: "אני עכשיו רוצה לצאת. בוא אתה". הנאשם השיב לה: "בסדר". בשעה 17:36 מודיע הנאשם למנוחה: "אני אצלך". בשעה 17:37 יש שתי התקשרויות ממינאס למחמוד רג'בי והוא השיב לה כעבור שניות ספורות. ובשעה 17:39 הנאשם שואל את מינאס במסרון: "איפה את?", התקשר אליה פעמיים ושלה אליה שני מסרונים נוספים עם שמה. המסרון האחרון בשעה 17:41:47.
12. בני משפחתה של מינאס העידו במשטרה כי היא נהגה לענוד שרשרת עם תליון. בעקבות כך נערך חיפוש חוזר בביתו של הנאשם בתאריך 26.5.2013 (ת/28, ת/30, ת/34) ואכן נמצא תליון (ת/29). נושא התליון שנוי במחלוקת רחבה בין הצדדים ונשוב אליו בהמשך.
13. בנוסף לשורת העדים שהעידו במשפט הזוטא, העידו בבית המשפט הורי המנוחה ואחותה; איש המשטרה חוקר המחשבים המיומן יורם אפרתי, מחמוד רג'בי וכן ג'לאל קומבר, הוא האחר הנזכר בכתב האישום, שהיה בקשר עם המנוחה; איאד קבאנה; יעקב שוויקי; אחמד סלאימה (בעל החנות בו עבדה המנוחה); מסעוד אבו רמילה; שוטר זיהוי פלילי; הפתולוג ד"ר זייצב מהמכון הלאומי לרפואה משפטית (ת/58, ת/59); פתולוג הרשות הפלסטינית ד"ר אשרף אל-קאדי; ראידה שוויקי; איאד שוויקי (קרובי משפחה של הנאשם). מטעם ההגנה העידו הנאשם; יסמין קומבר (אשתו של ג'לאל) וד"ר חן קוגל מנהל נוכחי של המכון הלאומי לרפואה משפטית. הוצגו שורה ארוכה של מוצגים, לרבות איכונים של טלפונים.
14. התנהלות הסנגור בהליך זה התאפיינה בריבוי טענות כנגד חוקרי המשטרה, הפרקליטות, טענות שנטענו בארכיון יתר, טרחנות, בוטות קשה מנשוא, בהשתבחות עצמית, בביטויים קשים הן כנגד עדים והן כנגד באות-כוח המאשימה שהופיעו בתיק, הפרעות בלתי פוסקות במהלך העדויות, התערבות בעדויות עד כדי כך שלעיתים היה קושי להמשיך את העדות או להבין מה העד אומר. התנהלות זו והתנהגות זו גרמו לניפוח חסר פרופורציה של הפרוטוקול ולהתארכות המשפט.
- השיחות עם המדובב - משקלן
15. משניתנה החלטה על קבילות השיחות עם המדובב, נותרה מחלוקת על משקלן, תוכן, משמעותן והאם קיימות ראיות תומכות.

המדובב והנאשם נפגשו לראשונה בתא המעצר בתאריך 23.5.2013 בשעה 22:38. לאחר שיחת הכרות קצרה הלכו לישון (ראה ת/41 תמלול 13/1/1). למחרת אחר-הצהריים ישבו שניהם בתא ושוחחו. אז הנאשם סיפר למדובב כי ארוסתו, אותה אהב חמש שנים, נרצחה לאחר שנחטפה, אינו יודע איך, אך אמר למדובב כי מצאו אותה "בואדי אל-נאר... זרוקה בהר" (ת/47 תמלול 13/1/2 עמ' 59). בהמשך השיחה הארוכה אמר הנאשם כי בעיתון בעברית של היהודים היה כתוב שהיא נחנקה. המשך השיחות נסוב על עניינים שונים, אך בעיקר על ענייניו של הנאשם. הנאשם חזר על-כך כי בעיתון כתבו שהיא מתה מחניקה. הנאשם סיפר שמימן את המנוחה תקופה ארוכה, אך היה ביחסים לא טובים עם הוריה בגלל פער הגילאים ביניהם, שכן היא מבוגרת ממנו בשנה וחצי. בשיחות אלה המדובב עושה מאמץ לקנות את אמונו של הנאשם, מנסה לקבל מהנאשם פרטי רקע רבים על קשריו עם ארוסתו, אך לא זה ולא זה קושרים את הנאשם לרצח. השיחות בין השניים נמשכות גם למחרת 26.5.2013 וכך גם ביום 27.5.2013 וגם למחרת 28.5.2013. לאחר שיחה ארוכה בין השניים, הנאשם אומר למדובב כי מצאו אצלו טלפונים ואז המדובב מבקש ממנו לספר את הסיפור מתחילתו ועד סופו ובין השניים החלה שיחה הדדית, עניינית, שקטה ורגועה יחסית. הנאשם סיפר על המנוחה, הכרות של חמש שנים, כיצד גידל אותה כמו אחותו, קנה לה אייפון, מתנות וכי הוריו ביקשו בשמו את ידה והוריה הסכימו. אף סיפר לו כי פעם הטלפון שלה צלצל ומהצד השני היה ג'לאל (קומבר), דבר שגרם לו להריץ סיפורים בראש שלו. עוד סיפר למדובב כי באחד הימים התקשר למנוחה ורצה להסיעה מהעבודה הביתה, אך היא אמרה שאמא שלה תבוא לקחתה. הנאשם בכל זאת הגיע עם רכבו וגילה שג'לאל הוא זה שבא לקחתה מהעבודה והוא צילם את שניהם ביחד. בהזדמנות אחרת אף הראה למנוחה את התמונה וזאת ענתה לו "זה מה יש... ואם אתה לא רוצה אז לא צריך".

בשלב זה הנאשם שאל את המדובב: "אם אתה היית במקומי מה היית עושה?" המדובב ענה לו: "אני אתלה אותה". הנאשם ענה: "זה מה שקרה". המדובב: "הא?". הנאשם: "זה מה שקרה". המדובב: "טוב... תמשיך, עד הסוף, תמשיך עד הסוף". הנאשם (מצטט את המנוחה): "זה מה שיש, אם אתה רוצה אז תרצה ואם אתה לא רוצה אז לא צריך" (ת/47, תמלול 13/3 עמ' 40). השניים ממשיכים לדבר, הנאשם חזר ושאל את המדובב מה היה עושה במקומו. המדובב אמר לו להמשיך את הסיפור. הנאשם אמר: "גמרתי". המדובב אמר: "מה עשית?". הנאשם אמר: "גמרתי עליה". המדובב: "חנקת אותה? איך?". הנאשם אמר: "רגיל". המדובב: "בידיים שלך? מה אתה משוגע?". הנאשם: "(מילה לא ברורה) בידיים שלי". המדובב: "מה?". הנאשם: "היה בידי כפפות". המשיך ואמר כי חנק אותה באוטו וזרק אותה בהר, אין טביעות אצבע, לקח את הטלפון שלה, הוציא את הסיים וחזר הביתה (עמודים 38-41). הנאשם סיפר למדובב כי בחקירה אמר לשוטרי כי המנוחה החזירה לו את הטלפון כשראה אותה בדרך הביתה (עמ' 42). לדבריו, אף אחד לא ראה אותה, והדבר היה בשעה שבע (עמ' 42). אין טביעות אצבע שלו במאה אחוז (עמ' 43), שכן ארגן את זה בעצמו, היו לו כפפות באוטו, לבש את הכפפות בשכל, לא נגע בה באותו לילה (עמ' 44), לא נגע בבגדים שלה, אי אפשר למצוא טביעות אצבע שלו (עמ' 45), ובלשונו של הנאשם: "הרי ארגנתי את עצמי... היה איתי באוטו כפפות" (עמ' 43 שורות 20-24). לחוקרים אמר שנסע באוטו אחר כשפגש אותה ביום שבת (עמ' 46), אך הוריו אמרו בחקירה כי בשבת הוא נסע באוטו שלו (עמ' 45) והמדובב מעודד אותו לדבוק בגרסתו (עמ' 47). עוד סיפר למדובב כי שעתיים לפני כן התכתב עם המנוחה וכך ידע באיזו שעה היא יוצאת מהעבודה, לאחר מכן היא קיבלה טלפונים מההורים שלה, חברות שלה, לא יודע (עמ' 50). הנאשם יצא מהחנות שבה הוא עובד והאחים שלו עדיין נשארו לעבוד בחנות, לא אמר להם לאן הולך, במשטרה הם העידו שהוא הסתובב הלך לטייל (עמ' 51).

בעמ' 52 שאל המדובב את הנאשם אם הוא מתחרט. הנאשם ענה: "אני מתחרט ובאותו רגע לא מתחרט" (שורה 15), ומסביר כי התחרט על מה שקרה לו, לא על הרצח. המדובב שאל כמה זמן נמשך האירוע, ואם המנוחה לא צעקה וזה דו-השיח: "המדובב: כמה בערך? הנאשם: חמש דקות, שש דקות. המדובב: חניקה? ככה? יצאה הנשמה שלה? היא לא צעקה? אז מה היא הייתה עושה? הנאשם: דופקת. המדובב: לא? הנאשם: שטויות, אין חמש דקות" (עמ' 52 שורות 29-37). קרי, החניקה נמשכה חמש דקות, המנוחה לא צעקה אך דפקה בגפיה והוסיף כי אינו רוצה ללכת למקום ולשחזר, אין לו לב (עמ' 53). השניים אף דנים בענישה (עמ' 53-56).

בהמשך דבריו חזר הנאשם שוב למניע של מעשיו וסיפר כי יומיים-שלושה לפני שהרג אותה, ידע שהם (המנוחה והאחר) כבר יוצאים במשך כחודש, הוא עקב אחריהם, אך לא יכל להשלים את המעקב בגין מחסום. הוא צילם אותם כששניהם יוצאים ביחד, והמנוחה נכנסת לרכבו. הם נסעו, הוא לא הצליח לתפוס אותם במהלך הנסיעה (עמ' 64-65).

לאחר מכן, שב ותיאר את המקום אליו הגיע ברכבו עם המנוחה. לדבריו, נסע בדרך ההר בכביש אספלט ולא דרך עפר, ולמרות שנוסעים במקום רכבים, אף אחד לא ראה אותו. המדובב אמר לו שזה טוב מבחינת טביעות של הצמיגים (עמ' 68). הנאשם המשיך וסיפר, כי המנוחה הסכימה לנסוע איתו, הם רבו בדרך והכוונה לאותו רגע שהיו באוטו, כאשר הראה לה את התמונות, וזה כבר היה רחוק מהעבודה שלה (עמ' 69).

אחרי זמן מה, המדובב שאל את הנאשם אם הרגיש בנוח כשסיפר לו, הנאשם השיב שלא היה מספר לו אם לא היה מרגיש איתו בנוח, ובלשונו: "בטוח, אבל אם לא הייתי סומך עליך אז לא הייתי מספר לך" (עמ' 76 שורה 11). בהמשך, המדובב מכוון השיחה לנושא טביעות אצבע והנאשם הבהיר שבטוח אין טביעות אצבע כי המנוחה לא נגעה בו וממילא על ידיו היו כפפות (עמ' 79). המשיך ואמר כי הוריד הגופה מהרכב בכך שהרים אותה, רגיל, כשהיא כבר הייתה מתה (עמ' 80-81).

לדברי הנאשם, החוקרים לא בדקו את האוטו, המנוחה לא ירקה באוטו, לא נשרו לה שערות כי היא לבשה רעלה, לא נקרעו לה הבגדים, הוא לא זוכר אם היא בכתה, והוא דאג לשטוף את האוטו אחרי האירוע כבר באותו לילה (עמ' 81-82). השאיר הגופה בירידה לעזרייה (עמ' 86-87). הוסיף הנאשם כי המנוחה גרה בזעים, אך הוא לא נכנס באותו יום לשכונה זאת, אלא לקח אותה מירושלים. נהג האוטובוס אמר שהוריד אותה ליד הבית שלה בשעה שבע. הנאשם הסביר למדובב בתשובה לשאלותיו כי ידע היטב איך לנסוע בדרכים כדי להסתדר עם המחסום וכי עבר שם ואף אחד לא שאל אותו על תעודת זהות והוא בטוח בכך לחלוטין (עמ' 88).

המדובב שאל את הנאשם איך ידע שהיא מתה, הנאשם השיב: "אין לב". אחר-כך בעמ' 90 שורה 1 אמר: "אין פעימות לב". המדובב שאל מהיכן הוא יודע והנאשם נתן תשובה דומה. המדובב שואל: "האם הרגשת?" הנאשם השיב: "כן". המדובב שואל: "אז שמת את היד שלך אז יש טביעות אצבע". הנאשם עונה: "טוב ומה יש ביד שלי?" והמדובב עונה: "הכפפות?" וממשיך לדבר. בשורה 28 אומר הנאשם: "שיראו טוב, הרי אין טביעות אצבע". בסוף העמוד שואל המדובב: "העיניים שלה נסגרו או נשארו פקוחות?". הנאשם עונה: "פקוחות".

בהמשך הדברים שוב חזר הנאשם למניע ואמר כי המנוחה וג'לאל נסעו ברכב יונדאי אפור, מודל 2007-2008, וכי התמונות שצילם אותם שמורות בטלפון שהעביר לחבר (עמ' 94-97).

ובתשובות לשאלות של המדובב, אמר, כי הוריד את הגופה לא רחוק מהכביש, אין שם בתים, אין אור, הר, הדרך מובילה לגדה לעיזריה, דרך וואדי אל נאר, בתחילת אל עיזריה, בדרום אל עיזריה (עמ' 98-99). שוב אמר כי הוריד את הגופה 10 דקות מעיזריה (עמ' 102), שרף את הכפפות, לא שרף את הבגדים (עמ' 103).

הנאשם והמדובב הלכו לישון קרוב לחצות, התעוררו בשעה 04:24 לפנות בוקר ועל-פי התמליל 13.4 המשיכו לדבר על המקרה. הנאשם אמר למדובב כי למנוחה היה תיק והתיק נשאר איתה (שם, עמ' 3). עוד אמר הנאשם למדובב באותו בוקר, כי מסר את הטלפון שלו לחברו איאד שהוא בטוח שהעביר את זה להוריו וכי הצילום שצילם נעשה באיפון (שם, עמ' 4-5).

16. הודאת חוץ נבחנת במבחן פנימי ובמבחן חיצוני. תחילה יש לבחון את ההיגיון הפנימי של ההודאה, רלוונטיות, בהירות, קוהרנטיות, האם ההודאה מסודרת, מפורטת. המבחן החיצוני הראשון הינו האם קיימות ראיות אחרות התומכות בתוכן ואמיתות ההודאה. קרי, האם דברים שאמר הנאשם בהודאה משתלבים עם ראיות אחרות. רק לאחר שייקבע משקלה של ההודאה, יש לבחון האם קיימות ראיות אחרות נוספות שיש בהן כדי לתמוך באפשרות כי ההודאה תוביל להרשעה.

17. הנאשם נחקר 16 פעמים, חלק מהחקירות היו לא קלות, ניתן לומר אף קשות, לוו בצעקות, בהטחות, סוג של עלבונות כלפי הנאשם ולמרות עייפותו וטענתו לחוסר סיגריות ומזון הוא שמר על קור רוח, לא התבלבל, עמד על דעתו, הכחיש. צפייה ועיון בכל אמרותיו (ראה החלטה בעניין משפט הזוטא) מלמדים כי לא חשש להחציף פנים כלפי חוקריו.

באשר למבחן הפנימי, נבדוק תחילה האם קיים חשש שנאשם זה מסר הודאת שווא לפני המדובב. השיחות עם המדובב היו ארוכות ונמשכו מספר ימים ואף שמדובר במדובב מבוגר מהנאשם וגדל גוף ממנו, לא ניתן למצוא בהקלטה כי הנאשם חשש מפניו. להיפך, הוא שיתף איתו פעולה הן בסיגריות, הן באוכל, הן בהבעות רגשיות, הן בחששותיו, הן בפחדיו, סיפר לו על בני משפחתו, על ארוסתו, דו-השיח הוא הדדי. כשהנאשם מצא במדובב איש שיחה מנוסה וחשף לפניו את צפונות לבו, עשה זאת אט אט עד לרגע בו התוודה וסיפר במשך מספר שעות את הקורות אותו, גם זאת בשקט, בסדר, ללא לחץ ואמר למדובב כי הוא הראשון והיחיד ששומע זאת מפיו. הנאשם אינו אדם חלש, אלא בעל אופי ובטוח בעצמו, לא היסס להפר שוב ושוב את מעצר הבית, לקיים קשר טלפוני עם נערה לה ערג חרף העובדה שהתארסה לאחר, חרף הסיכונים הכרוכים בכך על הרקע התרבותי הן של הנאשם והן של המנוחה שהייתה אהובתו במשך מספר שנים.

מבחן נוסף לבדיקת ההודאה הוא הגיונה הפנימי וסבירותה. הנאשם פרק מלבו סיפור מפורט וקוהרנטי, עשה זאת באופן מחושב ואיטי, לא על-מנת להיפטר מהמדובב "הנודניק", אלא כמי שרוצה להשיח את לבו ולשתף סוף סוף בן-אדם במעשה ההמתה של אהובתו. ההיגיון בסיפור הינו במניע - ביטול האירוסין המתוכננים, יצירת קשר של המנוחה עם אחר אחד או שניים, תגובתה כי לא תחכה לו וכי "זה מה שיש", הפגישה עמה, הנסיעה, הזמן, המקום, הדרך בה השתמש, האמצעים, הכפפות, החניקה והפרטים הנוספים הקשורים לזמן החניקה ולתגובתה כיצד פרפרה ודפקה באיבריה, תיאורים כה אותנטיים שבאים מפי מי שראה וחווה את האירוע. הנאשם סיפר למדובב מה קרה לפני האירוע, מדוע קרה, מה התרחש לאחר הביצוע ואף הוסיף פרטים ונתונים בבוקר שלמחרת. קרי, ברור שאין מדובר בפליטת פה או באיזו גחמה מקרית או סתמית. אומנם במהלך השיחות עם המדובב הביע הנאשם לא אחת דברי עייפות, "יאוש וסרקזם מצטברים, אולם ברור הן מההאזנה והן מקריאת החומר, כי רוחו לא נשברה, הוא הבין את אשר לפניו, שיחתו הייתה גלויה, ברורה וקולחת, הוא נתן אמון במדובב, הסביר את הצד הרגשי של פגיעה בכבודו, כיצד התכונן, כיצד והיכן ביצע את ההמתה.

18. באשר למבחן חיצוני - השתלבות ההודאה לפני המדובב עם ראיות אחרות.

הנאשם סיפר למדובב כי שוחח עם המנוחה ביום שבת בו נחטפה, עובדה שהוכחה הן מפני הנאשם עצמו והן ממחקרי תקשורת (ת/68א). כמו כן אמר שהתכתב עמה אחר-הצהריים במסרונים, דבר שהוכח הן מפיו והן במסרונים עצמם (נ/6). כמו כן אמר למדובב כי נחטפה בין שבע לשמונה בערב, הוא המועד בו נעלמה המנוחה ומאז לא ראה (תמליל 13/1/2 עמ' 303-304). בשיחת ההודאה (תמליל 13.3 עמ' 34-35) מספר הנאשם למדובב, כי תפסו אצלו בבית טלפונים. אמירה זו הוכחה בוודאות וכיום אינה שנויה יותר במחלוקת. בהמשך אומר הנאשם עצמו כי קנה למנוחה אייפון בשווי 4,000 ש"ח ומתנות אחרות (שם, עמ' 36). גם כאן מדובר בפרט שאינו שנוי במחלוקת, שהרי הנאשם העיד בבית המשפט כי קנה טלפונים למנוחה ומתנות. בהמשך השיחה (עמ' 38-40) דיבר על סוג הרכב בו הוא משתמש - גולף וגם הוא פרט שאושר על-ידי הנאשם בעדותו. בשיחה עם המדובב בבוקר (תמליל 13.4 עמ' 3) ידע הנאשם לומר למדובב, כי התיק של המנוחה נשאר איתה. כאמור, פרט זה הוכח גם הוא בראיות חיצוניות (ת/64, ת/27, ת/37). בשיחות הנאשם עם המדובב הוא ידע להזכיר ולתאר את המקום ואדי נאר ואין מחלוקת כי שם נמצאה הגופה. כמו כן סיפר הנאשם למדובב על הקשר בין המנוחה לבין ג'לאל קומבר וכי ראה אותם נוסעים יחד ברכב, קשר אותו אישר הנאשם בתשובתו לכתב האישום. ג'לאל קומבר עצמו אמר כי היה בקשר מסוים עם המנוחה (לנושא זה נתייחס בהמשך). הנאשם סיפר למדובב פרטים נוספים בעלי חשיבות. האחד, מסירת מכשיר הטלפון שלו לחברו איאד קבאנה והשני, כי ביקש מקרוב משפחתו יעקב שוויקי לשטוף את רכב הגולף. כפי שנראה להלן, שני עדים אלה אישרו את עצם העובדות הללו, אף כי נתנו הסברים וטעמים שונים לפרטים הללו.

19. מדברים אלה עולה, כי בחומר הראיות קיימות ראיות שהן בבחינת 'דבר מה נוסף' ואף למעלה מכך, שיש בהן כדי לתמוך בהודאת החוץ.

הנאשם גולל לפני המדובב את הקורות אותו, את מסכת היכרותו עם המנוחה, האהבה הגדולה, האכזבה, הקשר התכוף ביום האירוע, העילה לפגישה. הוא תיאר כיצד ביצע מעשה המתה. השיחה עם המדובב הייתה מרצונו החופשי של הנאשם, כשהוא מסביר כי לאחר שהגיע למסקנה כי המנוחה פגעה בכבודו, תכנן בקפידה את מעשיו וידע לומר רגשית ומעשית מה קרה באותה שבת. מכלול סיפורו, קרי הודייתו, נתמך במספר ראיות חיצוניות ובהן פרטים המאמתים את עצם ההודיה. מכאן, שהודיית הנאשם קבילה ובעלת משקל.

20. במהלך הדיון ובסיכומיו טען הסנגור, כי לשיחה של הנאשם עם המדובר אין כל משקל ואלה עיקרי טענותיו: גרסת הנאשם כללית ולא מפורטת ואם מסר פרטים, הרי אלה נודעו לו מהתקשורת; אין מדובר בסיפור ספונטני ודבריו הם תולדה של הדרכת המדובר שאף שם מילים בפיו; המדובר דאג להתאים הפרטים שיצאו מפיו עם ממצאי החקירה עליה קיבל דיווח מהחוקרים; המדובר נמנע מלשאל שאלות פרטניות וכך אין שום מידע מה בדיוק קרה בפגישה עם המנוחה; המדובר שידר לנאשם כי המנוחה הייתה חוצפנית וכאשר הנאשם שאל אותו מה היה עושה בתגובה לחוצפה, השיב לו המדובר בעצמו שהיה תולה אותה. לשיטת הסנגור, מדובר במילת מפתח שהשתיל המדובר על-פי הדרכת המשטרה, שכן על-פי הפתולוג המנוחה מתה כתוצאה מחנק אופייני לתליה; המדובר משך את הנאשם בלשונו ולא היה לו מה לספר ואז הנאשם אמר את המילה "גמרתי" כי זה סוף הסיפור, אולם המדובר בסגנונו המיוחד ובהתרסה שאל: "מה עשית?" והנאשם: "גמרתי עליה". לטענת הסנגור הנאשם לא אמר 'תליתי' או 'חנקתי' ואף השיב כי עשה את זה "רגיל", כאילו הוא רגיל לחנוק מישהו כל יום; עוד טען כי כאשר דיברו על חניקה בידיים עשה המדובר לנאשם סימן בידיו ולכן הנאשם דיבר על הידיים וכיוון שמדובר בשינוי מתליה לחניקה באמצעות הידיים, נוצרה סתירה היוצרת ספק וודאי. עצם העובדה שדו-השיח בין המדובר והנאשם לא צולם ולא ניתן לראות את התנועות שעשו, צריכה לפעול לטובת הנאשם; באשר לתיאור שמסר הנאשם למדובר כי המנוחה דפקה בידה או ברגליה בזמן החניקה, טען הסנגור כי מדובר בתיאור כללי, שגרתי של אדם נחנק, כפי שכולם רואים בסרטים. לכן אין לאמירה כזאת משקל כלשהו; כמו כן, משך הזמן שתיאר הנאשם של חמש דקות חניקה, זאת המצאה שכל אחד ואחד יכול לומר; עוד טען כי באשר לווידוא ההמתה, הרי המדובר הוא זה ששידל את הנאשם לומר שלא היו פעימות לב; באשר לעניין הכפפות טוען הסנגור, כי הנאשם הזכיר זאת בגלל שהמדובר דיבר על טביעת אצבעות ואמר לנאשם כי מעשה של לפיתה בחנק בידיים חשופות הוא מעשה מטופש. הנאשם, שלא רצה להיראות כאידיוט או משוגע, המציא כפפות, מה עוד שהמדובר עשה לו תנועות של לבישת כפפות, מכאן בא לו הרעיון לדבר על כפפות; עוד עמד הסנגור על כך כי הנאשם אמר למדובר שזרק את הכפפות בהר, אך כפפות אלה לא נמצאו. לכן ברור שסיפור הכפפות הוא טיפשי וגם הטענה שבאה לאחר מכן, כאילו שרף את הכפפות, הוא מטופש עוד יותר, שכן שריפה כזאת הייתה מושכת אליו תשומת הלב.
21. יש לדחות טענות אלה מהטעמים הבאים: ראשית, פירוק כל פרט ופרט בסיפור ותקיפתו לחוד מחמיץ את התמונה העיקרית, את השתלשלות הסיפור, הגיונו ותוכנו. שנית, הטענה כי אין מדובר בסיפור ספונטני הייתה נכונה בתחילת הדברים. אולם לאחר שנוצר קשר אמון בין השניים, חלק לא מבוטל מהסיפור והפרטים יצאו מפיו של הנאשם, עם פרטים עובדתיים ורגשיים. הנאשם אמר במו פיו את המילים "גמרתי עליה" ומתוכן הדברים ברור שלא גמר לספר הסיפור אלא התכוון, כי גמר את המנוחה קרי, גמר את חייה ושליפת מילה אחת מההקשר איננה לעניין. הנאשם דיבר בעצמו על חניקה, דיבר בעצמו על כפפות, נתן תיאור אותנטי של תגובת המנוחה כיצד דפקה בידה כאשר נשמתה יצאה, ידע לומר כמה זמן. הטענה כי מדובר בתיאורים מטופשים או חסרי בסיס אינה במקומה, אינה נכונה, שהרי מדובר בתיאור הן עובדתי והן רגשי ברגע של התוודות לאחר שהנאשם הבין, לשיטתו, כי כבודו נפגע מהתנהלות המנוחה.
- באשר לסוגיית התליה, החניקה וסיבת המוות, לנושא זה נשוב בהמשך.
22. העולה מדברים אלה, כי יש לתת מלוא המשקל להודיית הנאשם לפני המדובר.
23. למען שלמות התמונה נביא להלן תמצית העדויות והראיות העיקריות שנשמעו בבית המשפט ולאחריהן נדון בשאלה האם קיימות ראיות עצמאיות התומכות בגרסת ההודאה או מכרסמות בה ויוצרות ספק. לבסוף נדון בטענתו החלופית של הסנגור, כי אם נותנים משקל להודיה לפני המדובר, המסקנה צריכה להיות הרשעה בהריגה ולא ברצח.
- עדויות נוספות
24. מחמוד רג'בי, בן 26, עובד בבניין, העיד כי אינו מכיר את הנאשם. פעם ראה את המנוחה מינאס שבאה למשרד רואה חשבון שלו כדי להביא מסמכים, מצאה חן בעיניו, התעניין, פנה להוריו שדיברו עם הוריה של מינאס ואף נפגשו כחודש לפני מותה בבית הוריה. חלף זמן ולא הייתה התקדמות רצה להבהיר את המצב ועל-כן קבע פגישה עם מינאס בבוקר שבת 4.5.2013 שעה 09:30, אסף אותה מהבית במכוניתו, שוחח איתה מספר דקות במטרה לקבוע מועד לאירוסין. בהמשך היום, בסביבות 16:00, דיבר איתה, היא סיפרה לו שהיא יוצאת מהעבודה ועולה לאוטובוס (פרוטוקול עמ' 1644-1648). בעדותו בבית המשפט לא נשאל רג'בי על המסרונים ותוכן המסרונים שהחליף עם מינאס בימים 3.5.2013-4.5.2013.
- יש לציין, כי במהלך עדותו היו התערבויות בלתי פוסקות ואף עזות מצח של הסנגור.

25. ג'לאל קומבר, יליד 1992, עובד בגבס, הכיר את הנאשם, שכן אחיו של הנאשם היה נשוי לאחותו של ג'לאל והם התגרשו. באשר לקשר בינו לבין מינאס סיפר, כי זו נהגה להתקשר אליו ולשאול אותו שאלות על מחמד הנאשם. השיחה הראשונה הייתה שבעה-שמונה חודשים טרם מותה (עמ' 2016-2018). הנאשם מצידו ביקש מג'לאל שיבוא ויראה את המנוחה, מעין מתן חוות דעת, וכך נפגשו השלושה ושתי קפה (2019). לדבריו, היחס שלו אל מינאס היה כמו בין אחים, אולם זמן מה אחר-כך מינאס אמרה לו (לג'לאל) בטלפון כי היא אוהבת אותו. העד הבהיר כי כך אמרה ואינו יודע להסביר מדוע, שכן לא דיבר איתה בשיחות הקודמות על עניינים אישיים והצהרת האהבה הזאת הפתיעה. שיחת הטלפון הבאה איתה הייתה רק בחלוף חודש (עמ' 2035-2037). עוד אמר, כי הוא התקשר פעם טלפונית למינאס והנאשם הוא זה שענה לו, ג'לאל שאל אותו היכן מינאס, והנאשם העביר את הטלפון אליה, דיברו קצרות, סגרו. הדבר היה כחודש טרם היעלמותה. לציין, מפלט שיחות עולה, כי ג'לאל ומינאס שוחחו ב-29.4.2013, קרי ימים מספר לפני היעלמותה. לאחר ריענון זיכרון מאמרה במשטרה, אמר העד בעניין שיחותיו עם מינאס "אחרי תקופה מחמד [הנאשם] התקשר אליי ואמר לי למה אתה מדבר עם מינאס אמרתי לו שאני מדבר איתה כמו אחות שלי מחמד ביקש ממני לא לדבר איתה יותר" (עמ' 2044 שורה 15). קרי, עולה מעדותו של ג'לאל, כי הנאשם ביקש ממנו שלא לדבר עם מינאס וכי מינאס היא זו שיזמה את הקשר עמו.

בחקירה נגדית אישר העד, כי במשטרה אכן אמר שהיה לו רומן עם מינאס, אך הכל בטלפון, הקשר נותק והפעם האחרונה שדיבר איתה היה שבוע לפני שנעלמה. העד הכחיש כי הסיע את מינאס ברכב.

נציין שוב, כי נוכח התנהלותו והתנהגותו של הסנגור, היה קושי ניכר לקבל פרטים מלאים ומדויקים מהעד.

26. מאהר קאסם, אביה של המנוחה, העיד על מערכת היחסים בין מינאס לבין הנאשם. מספר חודשים טרם מותה התקשר אליו דודו של הנאשם, ביקש לראות את מינאס וזמן מה לאחר מכן הגיעו הוריו של הנאשם עם הנאשם, דיברו על אירוסין והייתה הסכמה על הנדוניה, זהב, מוהר. דובר על טווח של שבוע-שבועיים להחלטה סופית, אך אביו של הנאשם ציין כי לנאשם יש בעיה במשטרה. חלפו מספר ימים, לא נוצר קשר בין המשפחות ומבחינתו זה ביטול האירוסין.

עוד אמר העד, כי רג'בי ביקש את ידה של מינאס עוד לפני הנאשם, אך הדבר לא הסתייע, ולאחר שנוצרה בעיה בין הנאשם לבין מינאס, הועלתה אפשרות כי רג'בי יחזור ויבקש את ידה ויתארס איתה. אומנם בזמן שנעלמה לא הייתה מאורסת, אך היה דיבור שרג'בי יבוא חזרה כדי להתארס איתה (עמ' 1341 שורה 1).

עוד העיד כי באותה שבת בסביבות 18:30-19:00 אשתו התקשרה אליו למקום עבודתו באגד ואמרה שמינאס מאחרת ומשהתברר גם סמוך ל-21:00 שלא הגיעה, חזר הביתה ויצא עם בתו ספאא לחפשה ותחילה על-פי אפליקציה בטלפון שלה המצביע על מקום הימצאה (עמ' 1324-1327). לדבריו, התקשר לנאשם ואמר לו שעל-פי האפליקציה בתו נמצאת עמו, אך הנאשם ענה בשלילה ואמר שהטלפון אינו אצלו.

27. דלאל קאסם, אמה של המנוחה, העידה כי התנגדה תחילה לאירוסין בין מינאס לנאשם בגלל הפרשי הגיל, אך בסוף הסכימו, אבל משפחתו לא חזרה להתקשר אליהם והאירוסין לא יצאו לפועל (עמ' 1390, 1403).

אין חולק כי דלאל קאסם דיברה לאחרונה עם מינאס ביום 4.5.2013 שעה 17:30, שאמרה לה שבכוונתה לצאת מהחנות, לא הגיעה הביתה עד 18:30-19:00. לאחר מכן ניסתה להתקשר למינאס ללא הצלחה, אז התחילה להתקשר לאחרים. בשעה 19:00 התקשרה דלאל לטלפון של הנאשם אך לא היה מענה (עמ' 1380). ניסתה להתקשר אליו עוד כמה פעמים והוא ענה רק בשעה 21:00 ואמר שהוא בביתו. כאשר שאלה אותו היכן מינאס, אמר שהוא מזמן כבר לא מדבר איתה (עמ' 1386-1389).

עיקר עדותה של דלאל נסוב בעניין התליון של המנוחה ולעניין זה נשוב.

28. ספא קאסם, אחותה הצעירה (בשנה) של המנוחה ישנה בבית הוריה באותו חדר עם המנוחה. ביום שבת 4.5.2013 יצאו שתיהן יחד מהבית. בערב כשמינאס לא הגיעה, התקשרה לרג'בי, לדודים ולנאשם וזה אמר לה שלא ראה את מינאס ולא דיבר איתה. לדבריה, בערב ההיעלמות התקשרה פעמים רבות לנאשם והוא לא ענה, ורק אחר-כך חזר אליה (על-פי פלט השיחות ת/68 החל מהשעה 19:40 עשתה ספא עשרות ניסיונות להתקשר לנאשם. שיחה ראשונה התקיימה בשעה 20:02, לאחר מכן היו ניסיונות התקשרות רבים נוספים כל הערב, אך התקיימו ארבע שיחות בלבד). העדה סיפרה, כי לאחר שניסיון האירוסין עם הנאשם לא צלח, הנאשם המשיך להתקשר אל מינאס וכאשר לא ענתה לו, היה הנאשם מתקשר לטלפון של ספא. העדה חזרה ואמרה, כי הנאשם היה מתקשר שוב ושוב אל המנוחה (עמ' 1476-1480). פעם הקליטה שיחה בין הנאשם לבין מינאס והקליטה זו נמסרה למשטרה (ת/49). העדה זיהתה באולם המשפט את קולותיהם של המנוחה ושל הנאשם. לדבריה, שמעה את מינאס אומרת לנאשם כי התארכה, כדי שהנאשם יתרחק ממנה והוא הגיב: מה, את זורקת אותי? כך שמעה בהקליטה (עמ' 1480). מאמרתה במשטרה (לאחר ריענון זיכרון) עולה, כי השיחה הזאת הייתה ביום 27.4.2013. עוד אמרה, כי הייתה שיחה בה אמר הנאשם למנוחה שאם לא תבוא לראותו יעשה לה פאדיחה בעבודה. העדה אישרה, כי למרות שלא התחתנו ולמעשה לא היו מאורסים, הקשר בין הנאשם למינאס נמשך (עמ' 1517).

עיקר עדותה התמקד בסוגיית התליון ולנושא זה נתייחס בהמשך.

29. כאמור, ספא התייחסה בעדותה לשיחה שהקליטה בין הנאשם לבין מינאס (ת/49). בשיחה אמר הנאשם למינאס כי הוא מחכה לה ברחוב, אחר-כך אומר שהוא משתגע ומינאס מסבירה לו דבר בקשר לאירוסין "קראו את הפאדיחה" (עמ' 3) וכי יש עיכוב באירוסיה ובבקשת ידה ככלה בגלל מצב מסוים של אמו (ככל הנראה מתייחסת לרג'בי). הנאשם שואל אותה אם היא מבסוטה מזה ומינאס משיבה בחיוב. בהמשך הנאשם מגיב ואומר: "וואלה אני במצב גרוע (במקור מאכל ח'רא)" (עמ' 4 שורה 2). מינאס שואלת אותו מדוע הוא במצב גרוע, הנאשם משיב: "בגלל שאת הלכת". מינאס משיבה: "לא, אבל אני איתך, נכון?". בהמשך אומרת לו מינאס: "אבל אני לא זרקתי אותך" (שורה 13). בסוף השיחה מבטיחה מינאס לנאשם כי תתקשר אליו בעוד חצי שעה.

נציין, כי בחקירתו החוזרת אישר הנאשם כי כחלק מהטקס שמבקשים יד של כלה, נהוג לקרוא פסוק מהקוראן כדי שהדבר יהיה רשמי (עמ' 2522).

30. איאד קבאנה, בן 32, עובד במאפייה, מכיר היטב את הנאשם, הם מאותה שכונה. בעדותו אמר, כי הטלפון שלו היה מקולקל וכיוון שלנאשם יש יותר ממכשיר טלפון אחד, ביקש ממנו להשאיל והנאשם נתן לו הטלפון שלו ביום 21.5.2013, והסביר לאיאד כי בטלפון יש דברים פרטיים ועל-כן איאד נזהר ולא פתח להסתכל. העד הדגיש, כי הוא זה שביקש מהנאשם את הטלפון ולא שהנאשם נתן לו הטלפון מיוזמתו. עוד אמר, כי הנאשם ביקש ממנו שלא לראות ולא להראות לאיש מה יש בטלפון.

בשל התערבות בלתי פוסקת של הסנגור בעדותו של עד זה, ובשל טעמים שפורטו בפרוטוקול, הוגשה אמרתו של העד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (ת/53).

31. מסעוד אבו-רמילה, בן 42, טייח, חבר של משפחת הנאשם, העיד כי הנאשם הינו כמו ילד בשבילו. לדבריו, כאשר התחזק הקשר בין הנאשם לבין מינאס, ניסה אביו של הנאשם להתנגד לאירוסין ולנישואין בגלל החשש שהנאשם ייכנס לבית סוהר, אך הנאשם אמר שהוא אוהב את מינאס ורוצה להתחתן איתה ושום בית סוהר לא מעניין אותו. הנאשם לא הפסיק לבכות, ואמר לאביו כי יחכה למינאס אפילו עשר שנים (עמ' 1700-1706). מרוב אהבה הנאשם נהיה אהבל ובגלל סירוב האב הנאשם כעס, לא דיבר, לא אכל, לא שתה, לא רצה לדבר עם אף אחד. כל ההתנהגות הזאת התרחשה כשבועיים לפני שנפטרה (עמ' 1707-1708). לאחר הרצח הלך מסעוד לראות את הנאשם בידעו שהוא אוהב מאוד את המנוחה, ומצא כי הנאשם ללא הכרה, סירב לדבר, מסעוד שם לו מים על הראש, שם לו בושם, העיר אותו, הנאשם שכב על הרצפה ולקח לו חצי שעה עד שהעיר אותו ואף חשש שהוא יתאבד. העד שאל את הנאשם אם יש לו קשר לרצח, והנאשם הכחיש לחלוטין. לדבריו, למרות שהאירוסין בין הנאשם למנוחה בוטלו, הקשר ביניהם נמשך, ולכן מסעוד פנה לדוד שלה וסיפר כי מינאס הייתה אצל הנאשם בבית, וביקש מהדוד לבקש מהוריה לסגור את הסיפור, לנתק, כי זה בניגוד לכללים ולכבוד המשפחה. יש להעיר, כי גם עדותו של עד זה נקטעה פעם ועוד פעם בשל טענות והתערבויות של הסנגור.

32. יעקב שוויקי, בן 20, קרוב של הנאשם וחברו מאותה שכונה. העיד כי ביום 17.5.2013 פנה לנאשם וביקש להשאיל את רכבו מסוג גולף כדי לנסוע להסתפר. הנאשם נתן לו את המפתח, נסע להסתפר ולאחר התספורת לקח את האוטו ביוזמתו לשטיפה כדי לגמול טובה תחת הטובה שעשה לו הנאשם בהשאילו את הרכב. העד אמר, שביצע את השטיפה בלי לשאול רשות. הוסיף כי ביקר עם הנאשם בקבר של מינאס, שם התפללו והנאשם בכה (עמ' 1736-1757).

33. אחמד סליימה, בן 32, בעל חנות שמלות כלה, היה המעסיק של המנוחה. לדבריו, ביום שבת 4.5.2013 באה לעבודה כרגיל, הייתה מאופרת ולבושה יפה, עם בגדים חדשים וצמידים וכן הייתה עליה שרשרת זהב מעל הבגדים, לא מוסתרת (עמ' 1761, 1774).

34. ראידה שוויקי, דודתו של הנאשם, העידה כי ביום 4.5.2013 התקיימה בביתה מסיבה וכי לא ראתה את הנאשם באותה מסיבה, אך היא הייתה אצל הנשים ויש הפרדה. המסיבה הייתה אחר-הצהריים, אנשים באים, אוכלים ארוחת צהריים, הולכים. לא זוכרת מתי הסתיימה ומתי הלכו.

מהלך עדותה נקטע ללא הרף על-ידי התערבויות הסנגור. העדה ניסתה להבהיר כי במשטרה אמרה שמחמד שוויקי התקשר לטלפון שלה מספר *****-18:00, אך לא ענתה לטלפון ורק ראתה בטלפון הנייד שזה הוא שהתקשר. יש לציין, כי על-פי פלט השיחות ת/68א ביום 4.5.2013 בשעה 18:25 נרשמה התקשרות מהטלפון של הנאשם לטלפון של דודתו 6 שניות (עמ' 1906-1917).

בעלה של ראידה, איאד שוויקי, דודו של הנאשם, העיד כי המסיבה אצלם החלה בשעה 14:30-15:00 והסתיימה בשעה 17:30-18:00. הוא לא ראה את הנאשם במסיבה ואף פנה לאביו של הנאשם, אמר לו שראה את ילדיו האחרים והתעניין היכן מחמד ואביו של הנאשם אמר שהוא כן נמצא.

חרף התערבויות חוזרות של הסנגור הסתבר כי העד אמר במשטרה כי אבי הנאשם היה במסיבה בערך עד השעה 15:00. גרסת הנאשם

35. יליד 1994, למד עד כיתה ח', לאחר מכן התחיל לעבוד בחנות המשפחתית בראס אל-עמוד. בגיל 12 התגלה באפו גוש סרטני, עבר ניתוח ומאז, לדבריו, סובל מכאבי ראש, סחרחורות, התעלף הרבה, התמכר לעישון (עמ' 2193-2194). הכיר את מינאס כשהיה בן 14 דרך הפייסבוק, קשר איתה קשרי אהבה שנמשכו חמש שנים לרבות קיום יחסי מין (עמ' 2196). יש להעיר מיד, כי על-פי חוות הדעת הפתולוגית (ת/58), בעמ' 3, המנוחה הייתה בתולה במותה.

במשך הזמן הכיר את אחיותיה של מינאס ולאחר 4.5 שנים של קשר ואהבה, החליטו השניים להתארס ובתחילת 2013 ביקר לראשונה בביתה. טרם הפנייה למשפחתה, הייתה מחלוקת במשפחתו אם להתארס, בשל התיק הפלילי התלוי ועומד בבית המשפט בתל אביב, אך למרות זאת הלך עם הוריו למשפחה שלה, שם קראו את הפאטיחה (סורת אל פאטיחה של הקוראן), שמשמעה שיש הסכם (עמ' 2198-2199). ביום הולדתה נתן לה מתנות, הביא לה טלפונים, קנה לה שרשרת זהב לקראת האירוסין, בגדים. השרשרת הייתה מזהב, עלתה 4,000 ש"ח, על התליון שנתן לה היה משהו שקשור לדת, כמו כתב של קוראן (עמ' 2206). אחר-כך שינה ואמר כי את השרשרת קנה למינאס שנה לפני מותה, עוד לפני שדובר על אירוסין (עמ' 2208).

סמוך לאחר מכן עלה חשש שהעונש שיקבל יהיה מאסר ארוך ולכן הוריו התנגדו לחתונה, מה עוד שמינאס הייתה מבוגרת ממנו בשנה וחצי וגם משפחתה התנגדה להמתנה ועיכוב, ומשפחתה החליטה שתתארס עם מחמוד רג'בי. למרות זאת הקשר עם מינאס נמשך כרגיל (עמ' 2200-2201). לדבריו, ההחלטה לנתק את הקשר הייתה מספר חודשים לפני מותה ולמרות עמדות המשפחות הם החליטו להמשיך את הקשר בלי ידיעת ההורים, אך אחיותיה ידעו, וכך, למרות שרג'בי ביקש את ידה, נמשך הקשר (עמ' 2204), ואף שהוא עצמו נתן את ברכתו לאירוסין עם רג'בי, הרגיש שמינאס אינה שמחה באירוסין האלה ולכן המשיך את הקשר איתה גם בטלפון וגם במסרונים.

כאשר נשאל על המצב הרגשי ביניהם ענה הנאשם: "אז ככה אמרתי שהקשר שלנו נמשך ולא נעצר. וגם היא ביקשה גם ממני שהקשר שלנו נמשך ולא נעצר. גם אם אני נכנס לכלא, גם אם מהכלא אתקשר אליה לשאול עליה ולדבר איתה וכאילו הקשר שימשיך הקשר כרגיל. את ההודעות האלה [כוונתו למסרונים] הייתה שולחת לי הודעות ואני הייתי שולח לה... הייתה שולחת לי הודעות, אהובי ובעלי וככה וגם אני הייתי שולח לה" (עמ' 2213 שורות 4-9). לדבריו, היה מדבר איתה שעות בכל יום, שולח לה הרבה מסרונים לאורך היממה, כי התרגלו כבר להיות ביחד חמש שנים.

ברכב הגולף שלו היה מסיע את מינאס לטיולים, לבריכות, לבתי מלון. המשיכו כך גם כשהמשפחות החליטו שלא יתחתנו. ביום שבת, 4.5.2013, היה בעבודה, ביצע שתי נסיעות של הובלת סחורה לבד. כאשר נשאל כיצד הוביל סחורה חרף תנאי מעצר הבית, ענה בציניות: "הייתי צריך להיות" (עמ' 2215 שורה 14), ואף הוסיף כי בצהריים הלך לראות חבר שנפצע בתאונת דרכים וליווה אותו לבית החולים מוקאסד בהר הזיתים וחזר לחנות. באותה שבת דיבר עם מינאס בבוקר, בצהריים, שלח לה מסרונים ונפגש איתה פגישה רגילה, שכן בכל שבוע היה נפגש איתה שלוש-ארבע פעמים.

הנאשם העיד, כי אחר-הצהריים, בשעה 17:15, אמר למנוחה כי הוא יכול להיפגש איתה לזמן קצר, שכן יש לו שתי מסיבות משפחתיות. גם לה הייתה בעיה של זמן כפי שהסבירה לו, שכן באותו יום צפויה פגישה עם משפחתו של מחמוד רג'בי בדרך לאירוסין. לדבריו, נפגש עם מינאס בתוך רכבו שחנה ברחוב, מינאס הייתה לחוצה ואמרה לו שרג'בי אמר לה שהוא רוצה לתת לה טלפון עם סים חדש, ורג'בי יודע כי הטלפון שהיא משתמשת ניתן לה על-ידי הנאשם, ולכן (רג'בי) דרש שתחזיר את הטלפון ובפגישה היא מסרה לו את הטלפון שרג'בי מכיר, אך השאירה בידה את כרטיס הסיים ושמה אותו בטלפון שרג'בי לא מכיר, שהוא טלפון שלישי שישמש לקשר רק בינה לבין הנאשם ואף אחד לא ידע (עמ' 2223-2224). הנאשם הסביר, כי ביקש ממינאס להשאיר את הטלפונים אצלה כי הוא לא זקוק להם, אך היא התעקשה, ובסוף הסכים כדי שלא יהיו לה בעיות. הוא לקח את שני הטלפונים, היא לקחה כרטיס סים והיה לה עוד טלפון בתיק, יצאה מרכבו, נסעה באוטובוס, והוא עצמו נסע לביתו, אף אחד לא היה בבית כיוון שהם הלכו לאירוע משפחתי. בבית הניח את הטלפונים שקיבל ממינאס מעל הארון, לא הסתירם מתחת לשמיכה, לא החביא, לא מחק ולא עשה דבר. אחרי שהתארגן, התקלח, התלבש, התקשר לאשתו של הדוד כדי לברר אם יש טעם להגיע, כי היה צריך לנסוע עד עזרייה. נסע דרך א-טור, מעלה אדומים, א-זעים הגיע לעזרייה באיחור, כולם כבר הלכו הביתה. ראה שם את בן דודו אחמד שאמר לו שהוריו ואחיו כבר עזבו. נשאר עם בני גילו עוד קצת בכניסה לבית ולא בתוך הבית וחזר הביתה (עמ' 2228). בהמשך עדותו הסביר, כי באמרה במשטרה ת/4 אמר שהלך לאירוע יחד עם הוריו כי לא רצה לגלות שהפר את תנאי השחרור, שהרי אסור לו לנסוע לעזרייה לבד (עמ' 2243). עוד הסביר כי לא אמר לחוקר שראה את מינאס באותו יום שבת, כי אז היה מודה כי הפר את תנאי השחרור. גם לא סיפר שהוא לקח את הטלפונים ממנה, כי אם ההורים שלה היו מגלים שלקח את הטלפונים, לא היו משתכנעים שמסרה את הטלפונים מרצונה, "שהמשפחה שלה הייתה מדברת עם המכובדים ואומרים שמי שפגש אותה האחרון שפגש אותה זה מוחמד וזה הוא שלקח את מכשירי הטלפון ממנה ולא השתכנעו שהיא זאת היא שנתנה לי את מכשירי הטלפון... בסופו של דבר הם היו מבקשים כסף מהמשפחה שלי ושהיו רוצים לנקום. הם לא ישתכנעו שרק ראיתי אותה והלכתי והיא הלכה" (עמ' 2246 שורות 22-27). כאשר נשאל האם נסע לאירוע המשפחתי השני, נתן תשובה מבולבלת, אמר כי חזר לעבודה ואז הגיעו מסרונים מספאא שמינאס לא הגיעה הביתה. הנאשם הסביר כי לא סיפר לאיש כי פגש את מינאס, כי לא התייחס תחילה להיעדרותה כי מינאס נהגה לאחר הביתה וגם לא סיפר זאת בבוקר במשטרה. אחרי יומיים מצאו את הגופה. התפרסם בכל מקום כי הגופה נמצאה בוואדי אל-נאר ומאחותה ספאא שמע שהיא מתה מחניקה. לדברי הנאשם כלל לא ידע ולא הכיר את וואדי נאר. כאשר פגש את המנוחה היה עדיין אור יום וכאשר הגיע לבית הדוד השמש כבר שקעה והיה תחילת החושך. אחר-כך אמר כי היה בלוויה של המנוחה וגם בניחום אבלים ואז נשאל שאלה על כפפות ברכב והשיב: "אני יש לי בעיה בגלל הקור. יש לי גם כפפות בבית בשביל הקור. היו לי גם כפפות לאימון. אם אני רוצה לשים, אם אני רוצה לשים כפפות לנהוג באוטו אני מחזיר אותם, אם רוצה לשים כפפות בגלל הקור, רוצה לצאת לאיזה שהוא מקום, אני מחזיר אותם הביתה ולא מחזיר אותם לאוטו" (עמ' 2235 שורות 19-22). כאשר נשאל אם היו כפפות ברכבו ב-4.5.2013 כפי שדיבר עם המדובב, ענה הנאשם כי הדיבורים עם המדובב היו שקר, המדובב כיוון אותו עם הידיים שלו, היה אז קיץ ולא היה זקוק לכפפות כי היה חם. הנאשם חזר ואמר שנכון שפגש את מינאס באותו יום אך לא רצח אותה ובעת השיחה עם המדובב דיבר על-פי תנועות וסימנים שעשה לו המדובב, ואותו מדובב סימן לו גם את צורת החניקה עם שתי אצבעות פשוטות אחת לאחור ואחת לקדימה ובסוף הסתבר מפי הרופא מאבו-כביר שזה בכלל לא חניקה (עמ' 2251).

באשר לשטיפת המכונית, אמר כי בן דודו שטף את המכונית מרצונו וביוזמתו שלו ולא על-פי בקשת הנאשם (עמ' 2236). במהלך עדותו אמר הנאשם, כי שיקר במשטרה שוב ושוב (ראה עמ' 2264, 2267) והסביר זאת מחשש שידעו שהפר את תנאי השחרור והאמת היא שהפר פעמים רבות את התנאים והרבה להסיע ולנסוע לבד עם מינאס. לדבריו, גם כאשר סיפר באמרה ת/6 ביום 24.5.2013 כי כמעט לא נפגש עם המנוחה בשלושת החודשים האחרונים, כיזב כי חשש שהמשטרה תספר זאת למשפחתה (עמ' 2271-2272).

הנאשם אישר למעשה, כי בשיחה ת/49 אמר למינאס שהוא משתגע בגללה, בגלל אהבתו אותה, וכאן שוב יש לציין, כי בשל התערבות ארוכה ובוטה של הסנגור לא היה ניתן לברר נושא זה בצורה ראויה (עמ' 2281-2284). הנאשם אישר, כי כאשר מינאס התארכה עם אחר לקח זאת קשה בגלל אהבתו, אך הסכים, כי הבין שהוא עצמו נכנס לכלא (עמ' 2284). כאשר בחקירה הנגדית הוטח בפניו על-כך שמינאס כתבה לו מסרון "אל תשגע אותי" הסביר הנאשם כי זה היה בצחוק וגם כאן הייתה התערבות בלתי פרופורציונית ובוטה של הסנגור שלא איפשר למצות ולבדוק התשובה.

הנאשם חזר פעם ועוד פעם, כי כל מה שאמר למדובב היה לא נכון, לרבות סיפור כי פעם הרביץ לבן דוד של מינאס. את כל הדברים האלה אמר כדי להתאים התנהגותו לסיפורים של המדובב ולשקר לו ובעיקר אמר כי המדובב עשה לו תרגילים. הנאשם אמר בעדותו, כי מינאס היא שסיפרה לו על קשר בינה לבין ג'לאל קומבר "שיש דיבורים בינה לבין ג'לאל דברים כאלה. אחרי זה ביקשתי ממנה להפסיק את זה. גם את הקשר והפסיקה את הקשר הזה" (עמ' 2311 שורות 13-14), למרות שהבין שמדובר בקשר של דיבורים ושיחות כמו בין אחים. כאשר נשאל מדוע התנגד לשיחות כאלה, ענה: "אני זוכר שהיננו מאורסים אז. אני לא זוכר או שאמרתי לה לא לדבר איתו לא הסכמתי שהם ידברו ולא הייתה בעיה על הנושא הזה. ש: מה איכפת לך שהם מדברים? אמרת שאתה לא אדם קנאי. ת: היא גם דיברה איתי. היא דיברה איתי. ואני לא הסכמתי שתדבר עם אף אחד" (עמ' 2312 שורות 1-4). לדבריו, פנה ישירות לג'לאל קומבר ואמר לו שלא ידבר עם מינאס יותר, ג'לאל הסכים (עמ' 2313 למעלה). בשלב זה אמרה התובעת לנאשם, כי בתשובתו לכתב האישום נאמר דבר שונה לחלוטין בעניין הקשר בין ג'לאל למנוחה, כי ראה את מינאס וג'לאל קומבר ביחד במכונית. הנאשם שולל זאת ואומר שהוא לא ראה אותה עם קומבר (עמ' 2314 למטה).

במשטרה (ת/15) הכחיש הנאשם קיום שיחה מג'לאל לטלפון של מינאס והוא זה שענה, ואילו בבית משפט אמר שאכן הייתה שיחה כזאת. את הסתירה הסביר בכך כי ממילא בחקירתו במשטרה הרוב היו דברי שקר "בגלל היחס שלהם כלפי" וגם בגלל החשש מהמשפחה שלה (עמ' 2318), אך לא יכל להסביר מדוע היה צריך לשקר בעניין ג'לאל קומבר, והוסיף מיד, כי יכול להיות שבעניין זה שיקר כמו בדברים אחרים. חזר ואמר שוב ושוב כי במשטרה חלק מהדברים שאמר היו שקר ואילו בבית המשפט כל דבריו אמת (עמ' 2319).

באשר ליום שבת, הוא יום האירוע, 4.5.2013, אמר הנאשם כי הפגישה עם מינאס הייתה מתוכננת. כיוון שהיה קרוב למקום עבודתה תיאר אותה, זאת הייתה פגישה שגרתית ורגילה ולא קבעו לסיים את הקשר. כאשר הוטח בפניו כי בתשובתו לכתב האישום נאמר אחרת (בגלל שראה את מינאס עם קומבר קבע איתה פגישה כדי לנתק את הקשר), אמר הנאשם שזה לא נכון (עמ' 2321). הנאשם חזר והסביר כי החזרת הטלפונים הייתה ביוזמתה ולא ביוזמתו, כי כך דרש ממנה הארוס המיועד רג'בי. כאשר הוטח לפני הנאשם כי בתשובה לכתב האישום נאמר שהוא זה שביקש ממינאס את הטלפונים, הייתה התערבות של הסנגור ואז הנאשם השיב כי לקח את המכשירים בהסכמה וכי איננו מבין מה פירוש תשובה לכתב האישום (עמ' 2325).

בפעם הראשונה שהנאשם דיבר על הטלפונים באמרתו ת/4, הוא הזכיר טלפון אחד בלבד ולא שניים. הנאשם אמר בעדותו שאינו זוכר, אבל אפשר שגם במקרה זה שיקר למשטרה והסביר, כי אם אכן היה רוצח, לא היה משאיר את המכשירים אצלו בבית, גם השאיר ולא טרח למחוק מהם כלום, ולא החביאם. אחר-כך הכחיש כי סיפר לשוטרים ב-ת/4 כי לקח את הטלפון ביום רביעי, כפי שאמר להם באמרה ת/4 (עמ' 2329), ואם כך רשום הרי זה שקר נוסף מפיו.

בהמשך עדותו הסתבך בעוד סתירות, שכן בחקירתו ת/5 עמ' 18 אמר כי פנה למינאס ואמר שהוא זקוק לטלפון ואילו באמרה ת/6 עמ' 88 נתן הסבר כי ביקש את הטלפונים כדי להוריד עבור מינאס תוכנות. שוב העיד כי אם אלו אכן שקרים, הרי זה בגלל הלחץ שהופעל עליו (עמ' 2334).

נאמר שוב כי לאורך כל החקירה הנגדית הייתה התערבות בוטה, לא מועילה ואף מזיקה של הסנגורים, שהקשו על חקירה נגדית ראויה ועניינית.

הנאשם הוסיף עוד, כי אינו זוכר מה אמר למדובב בעניין הטלפונים, כי ממילא אמר לו שקרים רבים (עמ' 2337-2339). הנאשם העיד, כי בפגישה עם מינאס בשבת הגיע עם רכב גולף. כאשר נשאל מדוע בתשובה לכתב האישום נאמר שבא עם רכב פורד קונקט, ואף נתן טעם לכך שנסע שלא במכוניתו הרגילה כדי שלא יזהו את רכב הגולף שלו, התעקש הנאשם שנסע בשבת ברכב גולף, ואם כתוב בתשובה לכתב האישום דבר אחר, צריך לפנות לעורך דינו (עמ' 2342).

כאמור, העיד הנאשם כי מינאס סיפרה לו שבאותו ערב אמור להתקיים מפגש משפחתי בעניין אירוסיה עם רג'בי ולכן סיכם עם מינאס, כי אחרי המפגש היא תתקשר ותספר מה קרה. לדבריו, הוא התקשר אליה לטלפון המסתיים ב-500, אך הטלפון היה סגור. אז נשאל כיצד זה הוא מתקשר לטלפון שכבר נמצא אצלו בארון מוסתר? ועל כך ענה הנאשם: "קודם כל הטלפון לא היה מוסתר. הוא היה במקום פתוח ולא היה במקום סגור. וחץ מזה יש ברשותה טלפון. יש בטלפון הזה כרטיס סים. למה שאני לא אתקשר אליה. אני לקחתי טלפון אחד ויש ברשותה טלפון אחר. אני לקחתי שניים ונשאר עוד טלפון ברשותה. אז למה שאני לא אתקשר אליה כל עוד שיש ברשותה טלפון?" (עמ' 2359 שורות 21-24). חזר ואמר כי הטלפון היה כבוי ואחר-כך דיבר עם ספאא ואישר כי השיחה למינאס הייתה לפני השיחה עם ספאא. אלא שמסתבר שעל-פי פלט הטלפונים (ת/68א) אין שום התקשרות או ניסיון התקשרות מטלפון של הנאשם לטלפון של המנוחה (מסתיים ב-500) בשעות הערב, בין לפני השיחות של ספאא ובין אחרי השיחות של ספאא. כאשר הועמד הנאשם על הסתירה הברורה הזאת, אמר כי הוא בעצמו רוצה לבדוק את הטלפון שלו (עמ' 2362).

הנאשם העיד, כי הגיע באיחור למסיבה המשפחתית בשל עומס תנועה, ישב עם בן דודו, לפני כן בירך את אשתו של דודו. לדברי הנאשם, הגיע למסיבה, אך לא נכנס כי אשרף ואשתו, בני המשפחה של אשתו והוריו, כבר עזבו וגם האורחים האחרים וכך למרות שהגיע לבית דודיו לא רצה להיכנס ובנם אחמד ישב איתו בחוץ. בפנים ישבו אנשים מבוגרים לא בגילו, לכן ישב בחוץ עם אחמד (עמ' 2364). בהמשך אמר, כי היה אמור ללכת לעוד אירוע משפחתי, אך לא הלך כי היה בעבודה. לשם בדיקת האליבי נשאל הנאשם בבית המשפט מיהו ליוואי שוויקי. הנאשם אמר שכלל אינו מכיר אותו, אולם הסתבר כי במשטרה, כאשר התבקש לתת אליבי, אמר כי במסיבה פגש את בן דודו אחמד והיה איתו חבר בשם ליוואי. בבית המשפט אמר הנאשם כי היה עם בן דודו חבר בשם ליוואי, אך לא ליוואי שוויקי, אף שבמשטרה זה השם הרשום. הנאשם התעקש ואמר שאינו מכיר את ליוואי שוויקי.

כאשר הועמד הנאשם על כך כי בשתי אמרות, הן ת/5 והן ת/7 הזכיר את השם הזה, הכחיש הנאשם ואמר שדיבר על מישהו אחר (עמ' 2377-2380). בהמשך עדותו הוטח בפני הנאשם, כי בן דודו אחמד אמר שהמסיבה הסתיימה בכלל בשעה 18:00 והוא עצמו הגיע הרבה יותר מוקדם, בסביבות 17:30. אמר הנאשם זה לא ייתכן, כי אנשים מסיימים עבודה ב-17:00 (עמ' 2382). עוד הוטח בפני הנאשם כי בן הדוד אחמד אמר באמרתו במשטרה, כי הנאשם הגיע לאירוע ברכב פורד קונקט ולא בגולף. תשובת הנאשם הינה כי הגיע והחנה את הרכב במקום מרוחק בגלל בעיות חניה והלך אל הבית ברגל, לכן אחמד בכלל לא ראה את הרכב, אך ייתכן כי אחמד ראה אותו בעבר נוסע בפורד קונקט, לכן כך אמר (יש להעיר כי הנאשם אמר שהשתמש ברכב גולף בדרך קבע). שוב הוטח בפני הנאשם כי גם ליוואי אבו סינינה, חברו של בן הדוד, אמר במשטרה שהנאשם הגיע ברכב קונקט, והנאשם השיב תשובה דומה. הנאשם המשיך ואמר כי הגיע לבית הדוד והדודה הרבה יותר מאוחר, לא נכנס לבית, עזב, בדרך קיבל שיחה מאביו שזקוק לו בעבודה ונסע ישר לחנות בראס אל-עמוד. כאשר נשאל אם כך מדוע מאמרתו ת/12 עולה, שבדרך קנה סיגריות בסופרמרקט קרוב למעלה אדומים, וכמה זמן נמשכה הפגישה ומה היה לוח הזמנים, אמר הנאשם שהוא התבלבל והמציא מהראש שלו לוחות זמנים.

הנאשם הסביר בהמשך עדותו, כי גם כאשר הסתבר לו שמינאס מאחרת וגם נעדרת, לא סיפר שנפגש איתה, שכן בני משפחתה לא רצו שיהיה איתה בקשר ועל-כן גם לא טרח לומר זאת לספאא אף שהיא ידעה על הקשר ביניהם, שכן ספאא חשבה שהם רק מדברים בטלפון ולא ידעה שהם נפגשים. לדבריו, מינאס נהגה לאחר הביתה ומאותה סיבה גם לא סיפר להם על הטלפונים. מאותו טעם גם שתק כאשר היה ברור שהיא נעדרת וכך גם ביומיים הבאים עד שמצאו את הגופה. הוטח לפניו כי היה ברור שהבחורה נעלמה, על-כן כל מידע יכול היה לאתר אותה ואולי להציל אותה או לתפוס את מי שפגע בה. על כך עונה הנאשם: "הדבר הזה לא יעזור לי אם אבוא ואגיד את הדבר הזה למשפחה שלה. זה יפתח לי בעיות עם בני המשפחה שלה. עם ההורים שלה עם הדודים שלה. עם אבא שלה. איך אתה יוצא איתה כל עוד שאתה לא נשוי לה לא מאורס איתה... זה אסור אצלנו" (עמ' 2425 שורות 16-20). גם להוריו לא סיפר שלקח את הטלפונים ממינאס, כי גם הם לא ידעו על הקשר ולא ראה צורך לשתף את הוריו שראה את מינאס בשעה 17:30. על כן נשאל מדוע שיקר לאביו ואמר שלא ראה את מינאס ארבעה-חמישה ימים והסביר: לא אמרתי לאף אחד שראיתי אותה.

הנאשם הסביר עוד, כי אם אכן עשה משהו רע לא היה מעז ללכת לבית שלהם ולהשתתף בהלוויה.

באשר לתליון שהוצג בבית המשפט (ת/29) אמר שיש טענה שזה נמצא אצלו בבית, הוא לא מכיר את התליון הזה, לא היה לו שום תליון כזה בבית, היה תליון שקנה ונתן לה (עמ' 2251), ואילו התליון שהוצג לו בחקירה במשטרה ובבית המשפט שווה חמישה שקלים, אינו התליון שנתן למינאס, אינו יודע כלל אם אכן תליון זה נמצא בחדר בביתו וכי התליון שהביא לה היה מזהב, היא הצטלמה איתו ושלחה לו תמונה. שוב הסביר, כי על התליון שנתן למינאס היה משהו שקשור לדת, פסוק מקוראן. אחר-כך אמר: ציור של קוראן, לא מילים (עמ' 2346). בהמשך כאשר התבקש לתאר את התליון אמר: "שרשרת רגילה יש חלק שהוא מורכב איתה שהוא בצורת מרובע ומשהו שקשור לדת, קוראן" (עמ' 2449 שורה 20), ובערבית אמר: "סורה קוראניה" שהפירוש הוא משהו כתוב.

בהמשך עדותו הושמעה באוזני הנאשם הקלטה של האזנת סתר מיום 20.5.2013 בינו לבין בן דודו, כאשר אותו בן דוד ביקש ממנו שירות ודיבר על שרשרת שמכר לו ותשובתו הייתה שנתן את השרשרת למנוחה. הנאשם ניסה להסביר, כי מדובר בכלל בשרשרת של גברים ולא של נשים ופעם מינאס ענדה את השרשרת בטיול, אחר-כך החזירה לו. עדותו בעניין לוותה הן בהתחמקות של העד עצמו והן בהתערבות בוטה של הסנגור בנקודה שיכולה להיות בעלת משמעות.

הנאשם נשאל מי רשם בטלפון שלו שנתפס אצל איאד קבאנה, כי מינאס קאסם נפטרה ביום 4.5 ואם הוא כתב את זה? תשובת הנאשם היא: "הטלפון היה עם איעד קבנה לא היה איתי. לפני קרות המקרה בשבוע. יכול להיות שהוא רשם את זה. אם את אומרת מדברת על 4 במאי, זה לא אני, הטלפון היה איתו. הוא הטלפון שלו היה מקולקל והוא אמר לכם את זה" (עמ' 2460 שורות 22-24). כאשר הוטח לפניו, כי איאד קבאנה מסר גרסה אחרת, כי הטלפון נמסר לו רק ביום 21.5.2013, יומיים לפני מעצרו של הנאשם, הרבה אחרי הרצח, אמר הנאשם: "מה שזכור לי שאני נתתי לו את הטלפון לפני המקרה. בגלל שאז גם הבאתי טלפון חדש" (עמ' 2461 שורות 13-14).

הנאשם הסביר עוד, כי אמר למדובב כי המנוחה נחטפה בין שבע לשמונה בערב לפי מה שהיה כתוב בעיתונים (עמ' 2456). בהמשך חקירתו הנגדית התבקש הנאשם להגיב לדברים שאמר למדובב בשיחות המוקלטות. הנאשם התחמק, אמר שאינו מבין או אינו זוכר, ביקש שישמיעו לו את ההקלטה וככה הדברים התנהלו לאורך שורה של שאלות. שאלות נוספות על דו-השיח וההזדמנות שניתנה לנאשם להסביר דברים שאמר למדובב, לא זכו לתשובות גם בשל התערבות בלתי פוסקת של הסנגור. על כך גם ניתנה החלטה מיוחדת ומפורשת (ראה עמ' 2481).

כאשר נאמר לנאשם כי הוא זה שהעלה את הנושא של ג'לאל קומבר לפני המדובב ענה הנאשם, כי יכול להיות ששיקר למדובב במשהו, בהרבה דברים, אך אישר כי כן הייתה שיחה בין ג'לאל למנוחה כפי שסיפר למדובב. כאשר הובהר לו שהנה אמר דבר נכון למדובב הגיב הנאשם: "ניח שכן" והוסיף שבגלל ששיקר למדובב בכל כך הרבה דברים, אינו יכול להגיד שכן או לא או לא בטוח. כאשר הועמד על כך שסיפר למדובב כי פעם בא למקום עבודתה של מינאס וראה שבמקום שמינאס תיסע עם אמה כפי שסיפרה לו, היא נסעה עם מישהו אחר. הנאשם אמר שלא היה דבר כזה וכאשר נשאל אם המציא את זה למדובב, ענה: "אני לא זוכר את כול מה שאת אומרת. ויכול להיות שזה היה שקר" (עמ' 2486 שורה 19). עוד הוסיף כי כל הסיפור למדובב, כי ראה את ג'לאל עם מינאס ברכב, היה שקר ואינו זוכר את זה בכלל.

בעניין הכפפות הסביר הנאשם "ששאלתי אותו עם כפפות הוא הנהן בראש שלו. שאני עניתי לו עם כפפות הוא הנהן בראש שלו" (עמ' 2496 שורות 1-2).

אחר-כך הוסיף כי התמליל שהוגש לבית המשפט אינו מדויק, לפי מה ששמע באולם בזמן החקירה נאמרו דברים אחרים (עמ' 2500) וכן לא הוא זה שאמר שזרק את הגופה אלא המדובב אמר.

לדבריו פרטים על מקום הימצאות הגופה למד מפיסבוק, מחדשות וראה צילום שיש במקום בו נמצאה המנוחה דרך אספלט ולכן כך אמר למדובב.

הנאשם נשאל האם ייתכן שאמר למדובב (דבר שלא נקלט, אך נשמע על-ידי שוטר) כי שכאשר המנוחה הייתה איתו איש לא התקשר אליה. הנאשם השיב: "יכול להיות שאמרתי לו ככה". אחר-כך הכחיש זאת (עמ' 2513-2514).

36. הערכת עדות הנאשם

הנאשם העיד כי רק בבית המשפט אמר אמת וזאת בניגוד לדברים שאמר במשטרה. גרסתו הינה כי הכיר את מינאס בהיותו בן 14, נוצרו ביניהם קשרי אהבה, הוא קנה לה מתנות, טלפונים, תליון ועוד, נסע איתה לבילויים ותחילת 2013 רצה לממש את אהבתם ולהתארס עמה. לאחר גישושים התקיימה פגישה בין שתי המשפחות, סוכם עקרונית כי יינשאו, אולם הוריו התנגדו בשל מאסרו הצפוי, ואילו הורי מינאס מצידם התנגדו להמתנה ארוכה, שכן היא מבוגרת ממנו בשנה וחצי ויותר. מינאס יצרה קשרים עם מחמוד רג'בי, הנאשם ידע זאת ואף נתן לה את ברכתו. חרף מצב זה נמשך הקשר בינו לבין מינאס, הן קשר טלפוני והן פגישות, שכן אהבתם לא נפסקה. ביום שבת 4.5.2013 נפגש עם המנוחה על-פי בקשתה, בין 17:30 ל-17:40 ברכבו מסוג גולף ליד מקום עבודתה. בפגישה הסבירה כי על-פי דרישת ארוסה רג'בי היא מוסרת לו את שני הטלפונים שנתן לה מתנה, אך ביקשה להשאיר בידה את כרטיס הסיים. הם נפרדו לשלום, מינאס הלכה לדרכה, הוא נסע לביתו בראס אל-עמוד, הניח את הטלפונים שקיבל ממנה על הארון, התקלח, התקשר לדודה בביתה התקיים אירוע משפחתי ונסע למקום האירוע בעזרייה. כיוון שהגיע באיחור, לא נכנס לבית הדוד אלא ישב בחוץ עם בן דודו אחמד. לאחר מכן התכוון לנסוע לאירוע השני, אך אביו התקשר והודיע לו שעליו להגיע לחנות הירקות המשפחתית ולכן נסע לחנות. מלבד שעת הפגישה עם המנוחה, הנאשם לא יכל לציין לוח זמנים.

הנאשם הסביר כי במשטרה שיקר על-מנת שלא לחשוף הפרת תנאי שחרור מעצר הבית וכי כל מה שאמר למדובב לא היה ולא נברא, סיפר לו כזבים וסיפורים, הן כדי לשאת חן מלפני המדובב והן כיוון שהמדובב משך אותו בלשונו ואף עשה לו תנועות וסימן לו מה לומר וכיצד להגיב. לפיכך אין לו יד ורגל במותה של המנוחה. באמרתו ת/3 לא גילה לחוקרים כי נפגש עם המנוחה בשעה 17:30, אך ניסה לכוון החקירה לכיוון רג'בי בספרו להם כי ידע שרג'בי נפגש עם המנוחה בשעה 17:30. 37. כאמור, הסנגור הגדיר את הנאשם כשקרן פתולוגי וכי הדבר נובע גם מבעיה רפואית ממנה סבל כשהיה נער. הנאשם עצמו לא טען כי שקריו הרבים נובעים מבעיה רפואית ואין ראיה הקושרת בין ניתוח סרטני באף בגיל הנערות לבין אמירת כזבים בגיל הבחורות. המאפיין את עדותו של הנאשם, הן במשטרה והן בבית המשפט, הינו ביצוע תפניות רבות, בבחינת "גזזג" על-פי הרוח הנושבת, כשהוא אינו מהסס בתשובתו לכתב האישום לחזור ולאשר סיפור שסיפר למדובב כי ראה את מינאס נוסעת במכונית עם אדם שלישי בשם ג'לאל קומבר, ואז בעדותו להתכחש לכך לגמרי. כמו כן, העיד כי המנוחה היא שביקשה להחזיר לו את הטלפונים, אף שבתשובה אמר שהוא זה שביקש לקבל את הטלפונים. במשטרה סיפר הנאשם, כי קיבל טלפון אחד מהמנוחה ביום רביעי ואילו בבית המשפט עדותו השתנתה לגמרי, כאשר אמר שקיבל שני טלפונים ביום שבת. בנוסף, בעדותו בבית המשפט טען כי הגיע לפגישה עם המנוחה במכונית הגולף שלו ולעומת זאת בתשובתו אמר כי הגיע ברכב פורד קונקט. הנאשם העיד, כי את הטלפון האישי שלו מסר לחברו איאד קבאנה עוד לפני יום הרצח, אף שקבאנה אמר כי הדבר היה שבועיים לאחר הרצח. כאשר התבקש בעדותו להתייחס לפרט אחר פרט שמסר למדובב בעניין פגישתו עם המנוחה בשבת ומה עשה עמה, התחכם, התחמק ולמעשה נמנע מלענות תשובות של ממש. הנאשם גם כיזב וטען שקיים עם המנוחה יחסי מין מלאים, אף שהסתבר שהיא מתה בבתוליה. כמו כן, מסר גרסאות משתנות וסותרות על מהות הקשר בינו לבין מינאס אחרי ביטול ניסיון האירוסין - פעמים אמר שהקשר היה רק טלפונים ופעמים אמר שנפגשו תדירות, ואילו על-פי תשובתו לכתב האישום בשלב זה הקשר היה רק טלפוני.

המסקנה הינה, כי גרסת הנאשם אינה עומדת במבחן הביקורת והיא השתנתה ומשתנה חליפות, מרובת תפניות ולא ניתן לסמוך עליו.

הטלפונים

38. אין חולק כי בידי המנוחה היו עד יום שבת אחר-הצהריים, 4.5.2013, שני טלפונים ואלה נמצאו בביתו של הנאשם (ת/31, ת/33, ת/35 והטלפונים עצמם ת/32).

החוקר עופר רביבו ציין בסעיף 12 לדו"ח הפעולה ת/33, כי הטלפון הסלולרי מסוג סמסונג גלקסי בצבע אדום (שהיה בשימוש המנוחה ומספרו ומסתיים 500), נתפס בחדרו של הנאשם על גבי ארון בגדים, מוסתר "מתחת ערמת קופסאות ושמיכות". המכשיר נמצא ללא סוללה, ללא כרטיס זיכרון, ללא סים (ראה סעיף 9 לעיל).

הנאשם נמנע מלגלות כי מכשירי הטלפון של המנוחה נמצאים בידיו והסביר זאת בכך שבני משפחתה יודעים שהוא ראה אותה אחרון ואם היה חושף זאת היו חושדים בו שיש לו יד ורגל ברצח. לעומת זאת, מסר כמה גרסאות והסברים שאינם מתיישבים זה עם זה. רק ביום 23.5.2013 ולאחר שבאותו יום נמצאו הטלפונים בביתו, סיפר במשטרה (ת/4) כי קיבל מהמנוחה טלפון אחד ולא שניים וכי הדבר היה בכלל ביום רביעי, שלושה ימים לפני היעלמותה. אחר-כך אמר שלקח ממנה שני טלפונים אך הותיר בידה על-פי בקשתה כרטיס סים. כרטיס הסים שנמצא בתיקה נבדק על-ידי החוקר יורם אפרתי ונמצא בלתי מתאים לטלפונים, לא ניתן להוציא ממנו נתונים ובוודאי שאינו קשור לטלפון הגלקסי שמספרו מסתיים ב-500 שהיה בשימוש של מינאס (נתונים אלה על כרטיס הסים אינם שנויים במחלוקת). הנאשם אמר פעם כי הטלפונים נלקחו על-פי בקשתו בשל סיום הקשר עם המנוחה, ופעם אמר כי המנוחה החזירה לו הטלפונים על-פי דרישתו של רג'בי. רג'בי לא נשאל על כך דבר.

הנאשם לא טרח לספר לבני משפחת המנוחה שנעלמה כי הטלפונים אצלו ואף לבני משפחתו שלו לא גילה כי הטלפונים של המנוחה בידיו, וכי הם מונחים תחת שמיכות מעל הארון. הטלפון היה בשימוש של מינאס עד שנעלמה, ונמצא אצל הנאשם ללא כרטיס סים, ללא כרטיס זיכרון וללא סוללה. חוסר זה הינו תמוה ומוזר והנאשם לא נתן לו הסבר (מלבד דברים כי המנוחה לקחה את כרטיס הסים, אבל הכרטיס שנמצא בתיקה כלל אינו תואם לטלפון). ריבוי גרסאותיו מלמד כי הנאשם התפתל בין מספר גרסאות בנושא שהינו קריטי.

מספר ימים לאחר גילוי הגופה, המשטרה החלה להאזין לטלפון של הנאשם. בשיחה שקיים עם ספאא אחותה של המנוחה ביום 10.5.2013 (שיחה 73), שאל הנאשם בעניין הטלפון של המנוחה ואף שאל את ספאא על התיק שמצאו ליד המנוחה, מה היה בו, ושאל אם טלפון הגלקסי היה שם, בעוד הוא יודע היטב כי הטלפון נמצא ברשותו. בשיחה נוספת עם ספאא מיום 18.5.2013 (שיחה 1183), שוב שאל את ספאא היכן הטלפון של המנוחה, ונענה כי לא נמצא בתיק, ואז שאל את ספאא לגבי הטלפון השני, שאלה שרק הוא ידע, באותו שלב, את התשובה האמיתית, שכן הטלפון היה בביתו (ת/67א'). שאלות אלה, התעניינות במה שנמצא בזירה - טלפונים שרק הוא יודע מקומם - מהוות התנהגות שיש בה תחושת אשמה ברורה.

הנאשם העיד כי אהב את המנוחה אהבה עזה, היא החזירה לו אהבה וכך היה עד היום האחרון. כאשר נעלמה, אביה של המנוחה, מאהר קאסם, אמר לנאשם כי יש בטלפון שלה אפליקציית (יישום) חיפוש ואיתור לגבי מיקומה. הנאשם לא גילה לאיש, גם ביומיים הבאים ואף כאשר היה ברור כבר שהיא נעדרת, כי אותו טלפון באמצעותו ניתן לאתר את אהובתו נמצא בביתו. דהיינו, האמצעי המובהק והטוב ביותר לאיתור אהובתו בידו, הנאשם יודע כבר שהיא נעדרת יום ויומיים, ואינו מגלה זאת. כך לא מתנהג אדם בר-לבב שאין לו יד ורגל בהיעלמותה. הסתרה זו מהווה התנהגות מפלילה.

39. הבאנו לעיל התכתבויות ומסרונים בתאריכים 3.5.2013 ו-4.5.2013 בין הנאשם לבין מינאס ובהם, בין השאר, מילות אהבה וכינוי "אהובי", "בעלי". שיחות הטלפון בין הנאשם לבין המנוחה התקיימו גם בתאריך 4.5.2013. רוב רובן ניסיונות התקשרות של הנאשם אל מינאס ומיעוטן שיחות קצרות. שיחה אחרונה הייתה בין המנוחה לנאשם בשעה 17:36 ולאחר מכן מסרון בשעה 17:41. מאז ועד השעה 18:25 לא היה קשר מהטלפון של הנאשם. קרי, במשך 44 דקות. לאחר הפסקה זו קיים הנאשם שיחות רבות. הטלפון של המנוחה נדם מאז המסרון האחרון.

האיכונים

40. הנאשם קיים שיחות טלפון ביום 4.5.2013 והוא ניתן לאיכון על-פי הפלטים ת/68, ת/68א' והמפות הסלולריות ת/71. להלן הנתונים העולים מראיות אלה:
- א. בין השעות 16:03-17:30 מאוכן הנאשם על-פי אנטנה הנמצאת בהר הזיתים המכסה גם את מקום עבודתו של הנאשם בחנות הירקות בראס אל-עמוד.
- ב. המנוחה מאוכנת בשעה 17:41 באנטנה 1040 הממוקמת ברחוב נור א-דין 10 ירושלים. בשעה 17:36 מאוכן הנאשם בתחילת השיחה באזור מלון הר הזיתים ובסיומה באנטנה 1040 ברחוב נור א-דין 10. כאמור, אין מחלוקת כי בזמן הזה נפגשו המנוחה והנאשם בסמוך למקום עבודתה.
- ג. בשעה 18:25 מאוכן הנאשם במתקן גישה בעיר העתיקה בירושלים. יש לציין כאן, כי הנאשם העיד ששיחה זו ניסה לקיים עם דודתו מביתו בראס אל-עמוד (ראה עדותו בעמ' 2381), אולם השיחה התקיימה כאשר השיחה יצאה מירושלים ולא מביתו. הנאשם טען כי בכל מוצאי שבת יש פקקים רבים בדרכו הביתה ובדרך לדודו בעזרייה בגלל שהאזור הומה ויש בו הרבה אולמות אירועים, אולם לא היה לו הסבר כיצד זה כבר בשעה 18:41, חרף הפקקים, אוכן במרחק משמעותי, במגדל המים של מעלה אדומים (עמ' 2383-2384).
- ד. בשעה 18:30 מאוכן באתר קרקעי בשטח של יצחק בצומת א-זעים א-טור ירושלים, מספר האנטנה הוא 2033 סקטור R. ה. 11 דקות לאחר מכן, בשעה 18:41 מאוכן הנאשם באתר מגדל מים מעלה אדומים, אנטנה 1180 סקטור C. מהשעה 19:01 ועד השעה 19:10 מאוכן הנאשם במעלה אדומים בזק מעלה אדומים - מגדל המים. בשעה 19:10 מאוכן הנאשם באתר הר הזיתים ירושלים, אנטנה 2368 סקטור A. בשעה 19:40 מאוכן הנאשם בתחילת השיחה במגדל המים מעלה אדומים ובסיומה באנטנה עיסא גוורס שועפט. הנאשם מאוכן באותה אנטנה גם בשעות 19:45-19:50.
- ו. מקום מציאת הגופה בואדי נאר מכוסה על-ידי האתר 1180 סקטור C, אתר זה מכסה גם חלק של עזרייה. הנאשם היה באזור זה בין השעות 18:41 עד 19:50.
- ז. גם בשעות 19:51-19:52 מאוכן הנאשם באתר מעלה אדומים בזק ואילו בסביבות 19:59-20:02 מאוכן באתר בית עזאם ענתות ליד כביש מספר 1 בתוך ירושלים.
- ח. אנטנות מעלה אדומים מכסות את שהותו עד השעה 20:46 ומהשעה 20:47 חוזר הנאשם לאתרים ירושלים-הר הזיתים. לפי גרסת הנאשם, הוא שהה זמן מה עם בן דודו אחמד בעזרייה ומשם נסע לעבודה בראס אל-עמוד ולא היה לו הסבר כיצד זה בשעה 20:47 הוא מאוכן מחוץ לירושלים. כאשר נשאל שוב ושוב מה עשה בפרק הזמן הזה שבין 17:41 עד 20:47, התחמק הנאשם שוב ושוב (ראה עמ' 2397-2398). אחר-כך הסביר כי היה בפקקים ואמר כי נסע לעזרייה וחזר לירושלים. לדבריו, חזר לחנות המשפחתית בשעה 21:00 או 21:30.
- ט. הנאשם העיד כי נפרד מהמנוחה, נסע ישר לביתו בראס אל-עמוד להתקלח ולהתלבש, משם לעזרייה ואז חזר לראס אל-עמוד. האיכונים מלמדים על נתיב שונה הקרוב לנסיעה בסביבות ואדי נאר יותר מאשר נסיעה ישירה ממקום המפגש עם המנוחה סמוך לרח' צאלח א-דין לראס אל-עמוד, שהרי נסיעה רגילה וישירה אינה צריכה לעבור דרך א-זעים, א-טור והאנטנות הקרובות למעלה אדומים.
- האליבי של הנאשם
41. בתשובתו לכתב האישום אמר הנאשם, כי שעת המוות אינה ידועה ולכן אינו יכול לספק אליבי לנקודת זמן מסוימת, אולם הנאשם נפרד ממינאס, חזר לביתו וזמן הנסיעה התארך בשל פקקי השבת, ובשעה 18:25 התקשר טלפונית לבית דודו ונסע לשם דרך א-זעים מעלה אדומים ומשם לעזרייה. אין חולק כי הנאשם הוא האחרון שפגש את המנוחה ב-4.5.2013 בשעה 17:41. לגרסת הנאשם, הוא נפרד ממנה לאחר דקות ספורות, נסע לביתו ומשם לבית דודתו בעזרייה. קרי, אין לו קשר להיעלמותה, היעדרותה ורציחתה.

42. האם גרסה זו עומדת במבחן הביקורת? הנאשם העיד, כי הגיע למסיבה המשפחתית בבית דודו ודודתו באיחור. ישב עם בן דודו ולפני כן בירך את אשתו של דודו. במשטרה הוסיף, כי במקום נכח חבר נוסף בשם ליוואי שוויקי (ראה ת/5, ת/7). בעדותו בבית המשפט הסתבר הנאשם בסתירות, תמיהות וכזבים בעניין זה. ראשית, אמר שאינו מכיר אדם בשם ליוואי שוויקי וכי לבן דודו היה חבר אחר בשם ליוואי. שנית, בן דודו אחמד שוויקי וחברו ליוואי, שיכלו לאשר או לתמוך בדבריו, כלל לא זומנו להעיד על-ידי ההגנה. שלישית, הסתבר כי בן דודו אחמד ואותו ליוואי אמרו במשטרה כי הנאשם הגיע למסיבה בסביבות השעה 17:30 ברכב פורד קונקט. בתשובה לכך הנאשם העיד כי הגיע ברכב גולף, אך החנה אותו רחוק לכן בן דודו בכלל לא יכל לראות אותו. מדוע יספר בן הדוד סיפור כזה? לכך לא נתן הנאשם הסבר של ממש. רביעית, המסיבה הסתיימה עוד קודם לכן, בשעות אחר-הצהריים, והן הדודה ראידה שוויקי והן הדוד איאד שוויקי העידו כי לא ראו בה את הנאשם. אומנם הדודה הסבירה כי הייתה באגף של הנשים בלבד, אולם הדוד אמר במפורש כי התעניין אצל אחיו (אביו של הנאשם) היכן מחמד (הנאשם) והוסיף כי אביו של הנאשם ואשתו עזבו את המסיבה כבר בשעה 15:00. לאי התייצבות של עדים חשובים כמו בן הדוד וחברו ליוואי יש משמעות והיא מחזקת הראיות כנגד הנאשם ויש בה כדי לשלול את גרסתו, הנשללת ממילא על-ידי עדות פוזיטיבית של הדוד. חמישית, הנאשם נשאל מי ראה אותו כאשר חזר לירושלים, התחמק ואמר לבסוף, כי כאשר חזר מעזרייה הגיע אחיו סאמי לחנות הירקות המשפחתית והוא ראה אותו, וגם אביו ואמו ראוהו ונוכחו כי מצב רוחו היה רגיל. אחיו ושאר בני משפחתו לא העידו בבית המשפט. הנאשם טען כי כאשר היה בעזרייה, אביו התקשר אליו ואמר לו לחזור לירושלים לחנות המשפחתית. אולם בפלט השיחות אין שיחה כזאת. הנאשם ענה תשובה תמוהה כי אפשר שאביו התקשר מהטלפון של אחיו סאמי. כאמור, האב והבן סאמי לא העידו, ואין שיחה מהאח סאמי אל הטלפון של הנאשם. המסקנה הינה, כי גרסת הנאשם לפיה נסע אחרי הפגישה אל ביתו ומשם לבית דודתו, אינה עומדת במבחן הביקורת. השקרים, התפניות, התחמקויות בגרסתו הם בולטים והוכחות נדרשות אפשריות לבחון אמיתותה לא הובאו.
- התליון
43. בתאריך 23.5.2013 בוצע חיפוש בבית הנאשם, נתפסו הטלפונים ודברים נוספים. בעקבות כך זומנה לחקירה אמה של המנוחה ונשאלה על תכשיטים שענדה בתה ובעקבות עדותה, בוצע חיפוש נוסף בבית הנאשם בתאריך 26.5.2013. אין חולק כי מבצעי החיפוש ראו את התליון כבר בחיפוש הראשון ולא לקחו אותו, רק כשהאם דיברה על תליון עשו חיפוש נוסף, נטלו את התליון והאם, דלאל קאסם, זומנה לחקירה נוספת ביום 26.5.2013.
44. רס"ר קובי בן יעקב רשם בדו"ח הפעולה, כי בכניסה לבית על השולחן בתוך קערה נתפס תליון מתכת מוזהב בצורת ריבוע עם כיתוב בערבית (ת/28, ת/30).
- באותו חיפוש נטל חלק גם רס"מ עופר רביבו, שהשתתף גם בחיפוש הראשון ב-23.5.2013. בדו"ח שרשם אחרי החיפוש השני ציין, כי בעת החיפוש הראשון בחדרו של החשוד-הנאשם ראה על גבי הארון מתחת לשמיכות בקופסאות שונות תליון מתכת מלבני בצבע זהב והביא את תאורו: "מלבן בגודל של 2 ס"מ על 3 ס"מ לערך, עם טבעת קטנה לתלייה בחלקו העליון, בחזיתו מסגרת דקה מסביב ובמרכז כיתוב בערבית באותיות בצבע זהב". לדבריו הוחלט לתפוס את התליון והוא הועבר לבלשים, אך בבדיקה מאוחרת נמצא כי התליון לא נתפס ולא נרשם (ת/34).
- לציין, רס"מ עופר רביבו צירף לדו"ח הפעולה שלו שרטוט שערך בעצמו בתאריך 26.5.2013 ובו נראה התליון שנתפס לבסוף.
45. התליון שנתפס בבית הנאשם הינו מוצג ת/29. ת/29 הינו תליון מלבני בגודל 2.2 X 2.5 ס"מ. מסגרת בצבע זהב, גב בצבע זהב עם פסים ומחוספס ובתוך המסגרת רקע לבן וכיתוב בשפה הערבית המילה "אללה", באותיות חלקות.
46. באמרתה במשטרה ביום 23.5.2013 אמרה האם דלאל קאסם, כי ראתה כי מינאס עונדת את השרשרת בפעם האחרונה יום לפני היעדרותה ופעם אף ביקשה ממנה להחזיר את השרשרת והתליון לנאשם. בחקירתה זו שרטטה התליון על-פי זיכרונה (ת/48) - שרטטה תליון מרובע שבקצהו מקום לשרשרת, במרכזו עיגול עם נקודות ובתוך העיגול רשומה המילה "אללה".
- כאמור, העדה זומנה פעם נוספת למשטרה ביום 26.5.2013 לאחר שהתליון שהיה בבית הנאשם נתפס ואמרה בחקירתה "לא, זה לא התליון שלה, התליון שלה הוא בצורה אחרת". הצורה האחרת שתיארה, זה ריבוע זהב ובו מסגרת, בתוכה חלל ריק, מחובר בפנים עיגול של פנינים ומחוברת אליו המילה "אללה". היא גם אמרה במשטרה שמינאס הצטלמה עם התליון ושלה תמונה לנאשם.

האם, דלאל קאסם, אמרה בעדותה, כי כאשר חזרה הביתה שוחחה עם בתה ספאא, ציירה את התליון שזכרה ובתה ספאא הגיבה מיד ואמרה שמה ששרטטה איננו התליון של המנוחה אלא של אחותה סברין והוסיפה כי היא יודעת בדיוק כיצד נראה התליון של המנוחה ולכן האם התקשרה לחוקר וסים דראושה, סיפרה לו על כך וזה ביקש שספאא תבוא לחקירה (עמ' 1399-1401).

דלאל הסבירה, כי בדרך כלל מינאס הניחה את התליון מתחת לחולצה ולכן לא ראתה אותו הרבה וגם מה שראתה היה מרחוק (עמ' 1448). כאשר נשאלה מדוע שרטטה ב-48/ת עיגול, נתנה אותו הסבר וכי בעצם ציירה תליון של בתה האחרת, סברין. כאשר הוצג לה צילום של תליון שהפיק יורם אפרתי ממכשיר הטלפון של הנאשם אמרה העדה כי זה לא התליון של מינאס, שכן כתוב בו "קוראן כארים" ואילו אצל מינאס היה כתוב "אללה" (עמ' 1453-1454). (בפרוטוקול בעמ' 1455 תואר התליון שנראה בצילום, בו כתוב בכתב מסולסל "אל קוראן אל כארים". צוין לפרוטוקול, כי צריך לראות את המקור כדי להבין היטב).

בחקירה השנייה של דלאל היא התבקשה לעשות שרטוט נוסף, שסומן 5/נ, ובו שרטטה תליון מרובע, מסגרת של ריבוע זהב, באמצע עיגול פנימי, בתוך העיגול רשומה המילה "אללה". כמו כן נרשם כי הרקע שבתוך מסגרת הזהב הוא זהב לבן (רשום בשרטוט העליון בערבית בלבד).

העדה חזרה ואמרה, כי בשובה לביתה סיפרה לספאא מה ציירה במשטרה, אחר-כך אמרה שרק תיארה לה ולא ציירה (עמ' 1456-1458). עוד אמרה, כי הראו לה בחקירה את התליון שמצאו בבית של מחמד ואמרה לספאא שזה איננו התליון של מינאס. ספאא אמרה שהיא מכירה היטב את התליון ולכן התקשרו לחוקר דראושה. העדה עוד הסבירה, כי לא יכלה להביא בינתיים למשטרה את מדליון הזהב של בתה סברין כיוון שהוא נמכר (עמ' 1461-1463).

47. ספאא, אחותה של המנוחה, העידה כי הנאשם נתן למינאס מתנה תליון, תמיד ענדה אותו ובזמן שהייתה נכנסת לשירותים נהגה להסירו כיוון שרשומה בו המילה "אללה" - אלוהים (עמ' 1505). עוד אמרה, כי ביום שישי האחרון מינאס נכנסה להתקלח, הורידה את התליון, הניחה אותו על מיטתה והיא עצמה, ספאא, סידרה את המיטה ושמה את התליון על השולחן. כאשר מינאס הלכה לישון היא ישנה עם התליון. העדה הדגישה, כי היא מכירה במאה אחוז את התליון ותיארה: "תליון מרובע. ויש מרובע קטן שכתוב בו אלוהים. אלה בערבית. בצבע זהב. ויש גם זהב לבן. היא לא בטוחה כמו שאמרתי בחקירה יש משהו שהוא בצבע זהב לבן ומשהו בצבע זהב צהוב. ומאחורה לא חלק אלא מחוספס. ומקדימה יש משהו מחוספס ואני לא בטוחה מה זה" (עמ' 1505, שורות 20-23).

בחקירתה במשטרה ביום 27.5.2013 ציירה את התליון (ת/51) (השרטוט של העדה נעשה בעיפרון בכתב ידה ואילו התרגום מהשפה הערבית נכתב בעט על-ידי החוקר). תיאור השרטוט: מקדימה מרובע, מסגרת זהב, המסגרת מחוספסת, במרכז רקע מכסף, במרכז התליון המילה "אללה" כתובה באותיות חלקות בכסף או בזהב. כמו כן תיארה את התליון מאחור וציינה שיש שם נקודות או פסים והצבע זהב. עוד הוסיפה כי היה לתליון שרשרת דקה בצבע זהב.

לאחר הדברים האלה הוצג לה בבית המשפט המוצג ת/29, התליון שנמצא בבית הנאשם, והעדה השיבה: "זה התליון של מינאס" (עמ' 1509 שורה 1), דבר שגרם לה התרגשות ובכי. לדבריה, תליון זה משקף את השרטוט שעשתה במשטרה והדגישה כי במשטרה תחילה ציירה את התליון ורק אחר-כך הראו לה אותו. לדבריה, בשיחה ערב קודם עם אמה, היא ביקשה מהאם לצייר וכי "אמא שלי ציירה לי בבית את הציור שבוא היא, שהיא ציירה במשטרה. אני אמרתי לה שזה לא הוא" (עמ' 1510 שורות 3-4). אז התקשרו למשטרה, למחרת הלכה ושרטטה שם.

העדה חזרה ואמרה, כי ביום 26.5.2013 בבית, אמה שרטטה לה את מה שהאם עצמה שרטטה במשטרה ושרטוט זה זרקו לפח והדגישה פעם נוספת, כי היא מכירה היטב את השרשרת, שכן היא עצמה ענדה לה את השרשרת והתליון יום לפני שנעלמה (עמ' 1557).

בהמשך עדותה אמרה כי באמרותיה הראשונות במשטרה תיארה את לבושה של המנוחה כשיצאה מהבית, בין השאר ציינה, שהייתה לה גם שרשרת זהב, אך לא מסרה פרטים (עמ' 1550-1551).

בתשובה לשאלות רבות ונוקבות חזרה העדה ואמרה, כי במשטרה קודם שרטטה ורק אחר-כך הוצג לה התליון שנתפס, אך לא הוצגו לה שורה של תליונים על-מנת שתזהה אחד מביניהם (עמ' 1563). לדברי ספאא, למינאס לא הייתה שרשרת נוספת עליה כתוב "אללה" ולא הייתה לה שרשרת אחרת עליה כתוב משהו אחר. לעדה הוצגה תמונת תליון שנמצאה בטלפון של הנאשם (נ/8) והעדה אמרה שזה איננו התליון שהנאשם קנה למינאס.

העדה הוסיפה, כי ביום 3.6.2013 חזרה ביוזמתה למשטרה ושרטטה רק את השרשרת עליה היה התליון (עמ' 1574).

48. הנאשם אמר בעדותו כי התליון שנמצא בביתו (ת/29) אינו התליון שנתן למינאס, וכאשר התבקש לתארו ענה כי הוא "בצורת מרובע" (ראה לעיל וכן עמ' 2449 שורה 20 לפרוטוקול).

הנאשם אמר שאינו מכיר כלל תליון זה שנמצא בביתו, לא נתן הסבר להימצאותו ובני משפחה אחרים לא זומנו להעיד על התליון שנמצא.

חרף עדות האם, דלאל קאסם, שהתקשתה לזהות היטב את התליון ובעדותה היו שינויים, סתירות ותמיהות בעניין זה, הגענו לכלל מסקנה, כי התליון שנמצא בבית הנאשם ביום 26.5.2013 (ונראה כבר שלושה ימים קודם על-ידי השוטרי עופר רביבו) הוא התליון שבזמנו נתן הנאשם למנוחה, וזאת מהטעמים הבאים: ראשית, התליון שנמצא בבית הנאשם הינו מרובע, מסגרת זהב, רקע לבן ובמרכזו רשומה המילה "אללה". האם שרטטה לראשונה במשטרה את התליון (ת/48) לפני שראתה אותו ותיאורה הכללי מתאים מלבד עיגול באמצע. קרי, מדובר בתליון מרובע עם המילה "אללה" ומכאן שקיים דמיון לא מבוטל, התיאור הכללי ריבוע והמילה אללה מופיעה והאם הסבירה כי לא ראתה פעמים רבות את התליון ולא שמה לב לכל פרט והדבר אף טבעי; שנית, לאחר שהתליון נמצא, בשרטוט נוסף שעשתה ביום 26.5.2013 נתנה האם תיאור דומה והוסיפה כי הרקע הינו זהב לבן, שוב ציינה כי יש עיגול פנימי. הנתון של רקע זהב לבן הינו נכון ועיגול פנימי אינו נכון. אך שוב, התמונה הכללית דומה. העדות המרכזית בעניין זה הינה עדותה של ספא, שהכירה היטב את התליון, התבוננה בו ונגעה בו גם יום לפני היעלמות אחותה, היא אף ענדה לה אותו. ספא הרשימה בעדותה, הייתה עניינית, נבונה, מדויקת, לא ניסתה להתחמק או להתחמק. ספא שרטטה את התליון, נתנה פרטים רבים ומדויקים, הן על גב התליון בו אמרה שיש פסים או נקודות וכי המסגרת מחוספסת ואילו המילה "אללה" כתובה חלק, ואכן גב התליון מחוספס עם פסים, המסגרת מחוספסת אף היא ואילו המילה "אללה" מצוינת בזהב חלק. העדה זיהתה בוודאות את התליון ת/29 כתליון של המנוחה, נתנה בו סימנים ועדותה הייתה מדויקת. תיאורה היה מדויק ממש כמו עדותה; שלישית, התליון נמצא בבית הנאשם. מלבד להתכחש לעצם הימצאותו לא בא מפי ההגנה הסבר כלשהו להימצאות התליון בביתו, תחילה ליד הטלפונים על הארון ולאחר מכן, בחיפוש השני, בקערה בכניסה לבית. כזכור, אמה של המנוחה אמרה כי היה צילום של התליון בטלפון של הנאשם וצילום כזה נמצא בבדיקה של יורם אפרתי, ואכן נראה שם תליון עגול ולא מרובע. אלא שהצילום אינו ברור, איננו יודעים בוודאות אם צולם על צווארה של המנוחה ומכל מקום גם אם התגלעו אי התאמות וסתירות בעדות האם, הרי ברור כי את המתאר הכללי של התליון כן ידעה לתאר - מרובע ובתוכו המילה "אללה" ולא המילים הכתובות בצילום "קוראן כארים". רביעית, ההגנה הציגה צילום של תליון (נ/8), אשר צורתו עגולה וכזכור הנאשם תיאר את התליון שקנה למינאס ואמר שהוא "בצורת מרובע", לא עגול. 49. שקרי הנאשם - שקריו הרבים של הנאשם, לרבות ובעיקר הסתירות המהותיות בין עדותו לבין תשובתו לכתב האישום - מהווים אף הם חיזוק לגרסת המאשימה.

סיבת המוות

50. הגופה של המנוחה נמצאה ביום שני, 6.5.2013, אחר-הצהריים, במרחק 3,35 מ' מהדרך לכיוון הוואדי (ת/65). הפרמדיק, אהרן אופנהיימר, ציין כי הגופה במצב ריקבון, עם צפידות איברים וסימני אלימות באזור הראש והצוואר (ת/61-62).

למקום הגיע רופא פתולוג של הרשות הפלסטינית, ד"ר אשרף אל קאדי, שאמר בעדותו כי לא ניתן היה לבדוק את הגופה במקום בשל תנאי השטח ובשל כך שהסתובבו במקום אנשים. הגופה הועלתה לאמבולנס של הרשות הפלסטינית, שנסע למשטרת מעלה אדומים, שם התחיל ד"ר אל קאדי לעשות בדיקה חיצונית, צילם, מצא על הגופה מטפחת ראש וביקש להסיר את המטפחת כדי לראות את הצוואר בעצמו אך החוקר של משטרת ישראל לא התיר לו ואמר לו להותיר את המטפחת. לדבריו, המטפחת כיסתה גם את הראש וגם את הצוואר (עמ' 1869-1870). בשל מצב הריקבון העריך שהמוות היה לא פחות מיומיים (עמ' 1871). החקירה נוהלה על-ידי משטרת ישראל.

51. הגופה הועברה למרכז הלאומי לרפואה משפטית, הוחזקה בתא קירור והנתיחה בוצעה ביום 8.5.2013 על-ידי ד"ר קונסטנטין זייצב.

הרופא מצא רעלה (הכוונה למטפחת-מנדיל) סביב הראש והצוואר, לבוש ארוך, גופיה שהייתה מופשלת עד לשליש עליון של בית החזה, כך גם החזיה, מכנסיים ארוכים שהיו מופשלים עד לשליש עליון של הירכיים.

הגופה במצב ריקבון. בגולגולת לא היו סימני חבלה למעט בתת-סנטר בשוליים הקדמיים. בצוואר נמצאה תעלת לחץ אלכסוני בכיוון כללי מקדימה אחורה, מלמעלה למטה ברוחב של 0.8 ס"מ עם שוליים ברורים בעובי של 0.1-0.2 ס"מ. בעור הצוואר בצד האחורי נמצא אזור פסי אופקי ברוחב מצד שמאל של כ-1 ס"מ, מצד ימין של כ-1.5 ס"מ, באורך של כ-9 ס"מ. בצוואר קדמי ימני ושמאלי לא נראו סימני חבלה טרייה, נמצאו כתמים פסיים עם פסים ברוחב של כחצי ס"מ. בעור בית החזה, בבטן, במפשעות, בגב ובמותניים אין סימני חבלה טרייה, אך באורך הצלעות ליד בית החזה מצד שמאל נמצא מעין פצע שריטה אופקי ברוחב 8.5 ס"מ. כאמור, הייתה התייחסות לקרום הבתולין שהוא ללא סימני חבלה. לא נמצאו חבלות בגפיים העליונים והתחתונים (ראה סעיפים 1-7 לחוות הדעת).

בסוף חוות הדעת שנחתמה בתאריך 28.5.2013 ציין הרופא, כסיכום ממצאים אנטומיים עיקריים:

"1. תעלת לחץ בצוואר.

א. דימומים ברקמת שומן תת עורית ושרירי הצוואר מקדימה ומצד ימין, ומסביב לקרן השמאלית של עצם הלשון.

2. גופה במצב ריקבון.

ומסכם חוות דעתו כי המוות "נגרם, קרוב לוודאי, מחנק (תשניק) מכני בעקבות לחץ על הצוואר באמצעות חפץ אלסטי כגון שולי רעלה (שנמצאה בצווארה) או חפץ אחר דומה. לא נמצאו סימני מחלה או חבלה אחרים, שהיו יכולים לגרום למוות". בתאריך 5.6.2013 שלח חוקר התיק רס"מ יצחק יעקובוב מזכר לד"ר זייצב ובו השאלה כדלקמן: "אדם בשם מחמד שוויקי החשוד ברצח סיפר למדובב שהיה איתו בתא המעצר כי אכן הוא שביצע את הרצח וסיפר כי לבש כפפות על ידיו ואחר כך חנק למוות את הקורבן. לציין כי גופת המנוחה נמצאה כאשר לראשה כיסוי ראש (מנדיל) המכסה גם את צווארה. אבקשך להתייחס לשאלה האם יתכן שאכן החשוד חנק למוות את הקורבן כאשר הוא לובש כפפות והכיסוי מכסה את צווארה האם הדבר עולה בקנה אחד עם האמור בחוות הדעת שבסימוכין" (נ/3). ד"ר זייצב השיב במכתב למחרת, 6.6.2013, כדלקמן: "1. בנתיחת גופת המנוחה נמצאה תעלת לחץ בצוואר, המתיישבת עם הפעלת לחץ על הצוואר באמצעות חפץ אלסטי, כגון שולי הרעלה (שנמצאה בצווארה) או חפץ אחר דומה.

2. העדר סימני חבלה אחרים על צווארה של המנוחה לא שולל הפעלת לחץ באמצעות כף יד/כפות ידיים, במיוחד כשבין כף היד/כפות הידיים נמצאת שכבת בגד (במקרה הנדון הרעלה)" (ראה ת/58א, נ/4).

יש להעיר, כי לאחר קבלת תוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית, השלים ד"ר זייצב ביום 9.6.2013 את חוות דעתו ואין שינוי לגבי סיבת המוות (ת/58ב).

52. עדותו של ד"ר זייצב בבית המשפט לוותה בהפרעות וויכוחים ארוכים של הסנגור, ובמהלכה תקף הן את העד עצמו והן את ב"כ המאשימה ללא הרף.

בעדותו הראשית הסביר הרופא את האמור בחוות הדעת ואמר כי בנתיחה נמצאה תעלת לחץ סביב הצוואר, ומנגנון המוות הוא הידוק סביב הצוואר של איזה שהוא חפץ אלסטי, במקרה הנדון כמו מטפחת ראש או חפץ אחר דומה. בהמשך עדותו אמר כי בעקבות פניית חוקר (ת/58א) כתב כי אף שלא מצא סימני חבלה מסוג אחר בצוואר, אינו יכול לשלול שהיה יכול להיות מרכיב ידני, קרי לחץ ידני על הצוואר, למרות שאין סימני חבלה המתיישבים עם זה, ובמיוחד שבין כף יד של התוקף ובין הצוואר יש שכבה של בד כמו המטפחת (עמ' 1801).

בחקירתו הנגדית עמד על כך כי המוות נגרם מלחץ על הצוואר באמצעות מטפחת או חפץ אלסטי דומה, ולא מדובר פה בלחץ ידני (עמ' 1832). בהמשך שב והסביר, כי השיב לחוקר ששאל אותו בעניין חנק ידני וענה כי החנק לא בוצע באמצעות הידיים והתכוון שהלחץ על הצוואר בוצע באמצעות הידיים שמתחו את החפץ האלסטי (עמ' 1836). ושוב, הרופא עמד על כך שלפי ממצאיו הפתולוגיים ולפי התמונות החיצוניות, החנק בוצע כנראה באמצעות המטפחת שמצא על הגופה או חומר אלסטי אחר (עמ' 1837). סימני חבלה אחרים לא נמצאו (עמ' 1841). עוד אמר, כי תעלת לחץ המקיפה את הצוואר אופיינית ללחץ באמצעות חבל או שולי רעלה ולא כפות ידיים ואם היה מדובר בכפות ידיים, היינו מוצאים סימנים יותר ממוקדים ולא תעלה מקיפה (עמ' 1851-1852), עוד הסביר כי תהליך תקיפה הוא תהליך מורכב ובתשובתו לשאלת חוקרי המשטרה אכן לא שלל כי היה מרכיב ידני שלא השאיר שום סימן חבלה. אחר-כך הוסיף, כי לחץ ידני יכול לא להשאיר שום סימן חבלה חיצוני (עמ' 1853).

53. כזכור, על-פי כתב האישום, ברגע הקריטי עטה הנאשם כפפות על ידיו, אחז בצווארה של המנוחה וחנוק אותה. דברים אלה מבוססים בעיקרם על דברים שאמר הנאשם למדובב. לטענת התביעה, אין סתירה בין הנטען בכתב האישום לבין מסקנת המומחה, שכן גם על-פי ד"ר זייצב, החניקה הייתה בעצם בידיים בשימוש בחפץ אלסטי או בבד שהודק על הצוואר וכי הנאשם לא הרחיב יתר על המידה ולא פירט בפני המדובב כל פעולה ופעולה שביצע ואיך בדיוק חנק את המנוחה.

לטענת ההגנה, חוקרי המשטרה והפתולוג ניהלו אינטראקציה ודו-שיח אסורים ופסולים ולמרות זאת הפתולוג הגיע למסקנה כי המנוחה מתה מתשניק שנבע מתלייה. הפתולוג עמד על-כך כי המוות נגרם מתעלת לחץ סביב הצוואר, הידוק סביב הצוואר של איזה שהוא חפץ אלסטי כמו מטפחת ראש או חפץ דומה אחר (עמ' 1791). אומנם הרופא אמר שאינו יכול לשלול שהיה איזה מרכיב ידני, אולם בחקירה הנגדית עמד על-כך כי מצא תעלת לחץ, פס רציף והיקפי סביב הצוואר וכי אין סימנים של חניקה באמצעות הידיים ולא באצבעות הידיים כפי הדברים שאמר הנאשם למדובב וכי הממצא הפתולוגי המובהק מלמד כי כל ההסבר כביכול שנתן הנאשם למדובב על חניקת המנוחה בידי, הינו עורבא פרח.

54. מחוות דעתו ועדותו של ד"ר זייצב עולה כי בצוואר נמצאה תעלת לחץ ועל-כן המנוחה מתה מחניקה בצוואר מחפץ אלסטי כמו שולי רעלה או חפץ דומה אחר. כיוון שעל הצוואר נמצאה רעלה, החפץ האלסטי עליו דיבר הוא הרעלה (רעלה = מנדיל - מטפחת ראש צוואר).

במסמך משלים ציין, כי העדר סימני חבלה אחרים אינו שולל הפעלת לחץ באמצעות ידיים עם כפפות על המקום בו נמצאת הרעלה על הצוואר.

בעדותו אמר כי אפשר להסביר העדר סימני חבלה נוספים אם בין הצוואר לבין כף היד של התוקף היו הן רעלה והן כפפות. עם זאת הבהיר כי על-פי הממצאים הפתולוגיים החנק בוצע כנראה באמצעות המטפחת וכי תעלת הלחץ אופיינית ללחץ באמצעות חבל או שולי רעלה וכי לחץ באמצעות כפות ידיים יותיר סימנים ממוקדים ולא תעלה מקיפה, אף כי אפשר שלחץ יכול שלא להשאיר סימן חבלה חיצוני.

על צווארה של המנוחה נמצאה תעלת לחץ ומסקנתנו הינה כי מותה נגרם מחנק באמצעות הרעלה והידוקה בכוח באמצעות הידיים. אפשר שהידיים לחצו על הרעלה ועל-כן לא הותירו סימנים. טענת ההגנה כי מדובר בתליה אינה לעניין ואינה במקומה ומקורה במילה אחת שאמר המדובב לנאשם (כי אם היה מקבל יחס כזה מבת זוגו היה תולה אותה) ולא במעשה פיזי כלשהו שעלה במהלך החקירה או הדיונים.

האם ממצא זה מתיישב עם גרסת הנאשם לפני המדובב כי עטה על ידיו כפפות וחנוק את המנוחה בידיים? תשובתנו לכך חיובית, דהיינו אין סתירה בין מסקנת ד"ר זייצב לבין הודאת הנאשם לפני המדובב, וזאת מהטעמים הבאים: החניקה הייתה בידיים וגם שולי הרעלה שיצרה את התעלה צריך היה למתוח או ללחוץ.

הנאשם אמר שעשה שימוש בידיו ולדברי המדובב סימן תנועת חניקה באמצעות אצבעותיו. מצב כזה לא נשלל על-ידי המומחה כיוון שהידיים לא היו חשופות והצוואר לא היה חשוף. עם זאת, קיום התעלה הוא מובהק יותר, מתיחת המנדיל על הצוואר היא הגורם לחנק, וכאמור גם מתיחה - משיכה כזו נעשית באמצעות אצבעות הידיים. לאחר שהודה בחניקה סיפר הנאשם למדובב פרטים נוספים ומהותיים כיצד הוריד הגופה מהרכב בכך שהרימה באופן רגיל, שהיא כבר מתה, המנוחה לא ירקה באוטו, לא נשרו לה שערות כי לבשה רעלה (מנדיל), לא נקרעו לה הבגדים, הנאשם לא זוכר אם בכתה, שטף האוטו אחרי האירוע באותו הלילה (ת/47, 13.3 עמ' 81 - וכן ראה סעיף 15 להכרעת דין זו). קרי, מעשה החניקה עצמו משתלב היטב ברצף של סיפורו ופרטיו, לרבות התייחסות למנדיל שהיה על ראשה וצווארה, כמו גם תגובת המנוחה לאיבוד הנשימה (דפיקות בגפיה), משך החניקה ובהמשך כי "אין לב" קרי, אינה נושמת.

מסקנות

55. בין הנאשם לבין מינאס נקשרו קשרי אהבה שנמשכו זמן רב. בשנת 2013 החליט לבקש את ידה וכן משפחתו יצר קשר ראשון עם הוריה של מינאס לשיחת גישוש. בעקבותיה התקיימה פגישה בין המשפחות, דיברו על אפשרות אירוסין, הייתה הסכמה על נדוניה, זהב ומוהר, אך טרם נפלה החלטה סופית על האירוסין, שכן הנאשם היה צפוי להיכנס לכלא לתקופה לא ידועה (אז). הוריו התנגדו לאירוסין בשלב זה וגם הוריה של מינאס לא היו מוכנים להמתין, בין השאר בשל גילה - מבוגרת מהנאשם בשנה וחצי. הקשר בין המשפחות לא נמשך, ההסכמה המוקדמת התבטלה, מחמוד רג'בי ביקש את ידה של המנוחה וההתקשרות בין המשפחות - קאסם ורג'בי - הייתה בשלבי התהוות. הנאשם העיד, כי השלים עם מצב זה, אולם המשיך בקשר עם המנוחה, הן שיחות טלפוניות והן מסרונים, הוא לא ויתר על אהבתו, ועל-כן דבריו כי נתן ברכתו למינאס לקשר עם מחמוד רג'בי נאמרו מהשפה לחוץ. נראה שאף מינאס התקשתה להחליט והקשר הטלפוני והמסרונים עם הנאשם נמשכו. בסעיפים 10-11 להכרעת הדין פרטנו שיחות הטלפון והמסרונים בין הנאשם לבין מינאס בחודשים ובשבועות שלפני מותה, לרבות מילות של "אהובי", "אהובתי", "בעלי", שכתבו, גם יום לפני שנעלמה. באותם ימים ממש הייתה התכתבות במסרונים בין מינאס לבין מחמוד רג'בי וגם בהם החליפו מילות אהבה חמות.

בחינת כמות ההתקשרות והשיחות ותוכן מעלה, כי הנאשם גילה אובססיות כלפי מינאס, הרבה להתקשר אליה בשבועות ובימים האחרונים, היא ענתה לו פחות. הנאשם רצה שתהיה רק שלו, הביע תחושה של קושי וריקנות בלעדית, מוכן להרוג את עצמו בשבילה, כועס שניתקה לו הטלפון בפרצוף, מבקש שלא תעזוב אותו ולא תשלול את אהבתה וביממה טרם היעלמותה התקשר אליה פעמים רבות ללא הצלחה. לאלה נוסף את השיחה המוקלטת בין הנאשם לבין מינאס (ת/49) בה היא מסבירה לו על קשר האירוסין ההולך ונרקם עם מחמוד רג'בי, הנאשם הגיב בכעס, אמר על עצמו שהוא במצב לא טוב, משתגע, נימק זאת בכך שהלכה ממנו, התנתקה ממנו.

מסעוד אבו רמילה, חבר של משפחת הנאשם, העיד כי הנאשם מיאן לקבל את עמדת הוריו כי לא יתארס, לא הפסיק לבכות, אמר שיחכה לה. כדבריו, הנאשם נהיה מטושטש ("אהבל"), לא אכל, לא שתה, לא רצה לדבר עם אף אחד בשבועות לפני פטירתה של המנוחה עקב עמדת הוריו והיה לו ברור שהנאשם אוהב אותה אהבה עזה. העד אמר עוד כי ראה את הנאשם בימים לאחר מותה וכי שכב על הרצפה, סרב לדבר, המום עד אובדן הכרה.

הנאשם העיד, כי היה מודע לקשריה של המנוחה עם אחרים. באשר למחמוד רג'בי, הודה בכך במפורש. באשר לג'לאל קומבר העיד, כי כאשר הסתבר לו שהמנוחה דיברה ישירות עם ג'לאל ביקש משניהם להפסיק את עצם השיח הזה שלא היה לרוחו. קרי, לפנינו גם אדם קנאי. הנאשם סיפר למדובב וכן גם בתשובה לכתב האישום, כי ראה את המנוחה נוסעת עם קומבר, וכאמור, קשר זה היה למורת רוחו.

הנאשם סיפר למדובב על קשר ארוך עם המנוחה, קנה לה מתנות (אכן קנה), כי הוריו ביקשו את ידה והוריה הסכימו (אירוע שהתרחש) וכי לא יכל לשאת את האכזבה מכך שהיא אינה שלו יותר. כן סיפר כי שמע על התקדמות הקשר בין מינאס לרג'בי. שיחות הטלפון ביניהם התמעטו אך הוא לא השלים עם הפרידה וכי המנוחה לא תהיה שלו.

מהמסרונים עולה, כי המנוחה שלחה מסרונים אהבה הן לרג'בי והן לנאשם, ממש בימיה האחרונים ואפשר שאף היתלה ברגשות הנאשם, מכלל הראיות עולה, כי הנאשם היה מאוהב בה, סרב לוותר, התקשה להשלים עם פרידה ועם העובדה שהיא תתארס לאחר, ולשיטתו המתלוננת השיבה לו מכשירי הטלפון כסימן לניתוק הקשר, עובדה איתה לא יכל היה הנאשם להשלים.

56. ביום שבת 4.5.2013 ניסה הנאשם להתקשר למינאס פעמים רבות, היא לא ענתה לו וגם שלח מסרון אהבה שלא זכה לתגובה אוהדת ולאחר מכן החליפו מסרונים לתיאום פגישה. אין מחלוקת כי נפגשו בשעה 17:41 ומאז המנוחה לא נראתה. הנאשם לקח את הטלפונים של המנוחה, את התליון שנתן לה בזמנו במתנה. מאותו רגע נותק הקשר הטלפוני עם המנוחה. משלא הגיעה הביתה, התקשרו אל הנאשם אביה ואחותה של מינאס ואמרו לו כי על-פי האפליקציה הטלפון של מינאס והיא בעצמה אמורים להיות איתו והנאשם הכחיש. גם כאשר היה ברור שמינאס נעדרת, שתק.

גופת המנוחה התגלתה כעבור יומיים בוואדי נאר, לאחר שנחנקה למוות. הנאשם גולל לפני המדובר את סיפור אהבתו למינאס, את דבר פגישתם וכי המית אותה. ההודיה היא ברורה, מפורשת ובעלת משקל וזכתה למספר תמיכות: התנהגותו המפלילה; הימצאות הטלפונים בביתו; הימצאות התליון בביתו; איכוני הטלפון על מסלול נסיעתו - הנאשם טען כי נסע מהפגישה ישר לביתו בראס אל-עמוד, התקלח ומשם נסע לבית דודו ודודתו, אולם האיכונים מראים אחרת, כי נסע לעזרייה אך בשעות אחרות המתאימות להובלת הגופה לוואדי נאר ולמסלול הזה המוביל לוואדי נאר.

הנאשם לא נתן הסבר מה עשה בדיוק בין 17:41 לבין 20:47, קרי במשך כשעתיים. הוא ניסה לומר כי הגיע לבית דודו ודודתו בשעות הרלוונטיות, אך הם סתרו את דבריו. משנוכח בכך אמר כי לא נפגש עם הדוד והדודה, אלא עם בן הדוד וחברו ליוואי בדיוק בזמן הרלוונטי, אך אלה לא הובאו לעדות. עדויות כאלה יכלו לאמת או להפריך טענות הנאשם ומשנמנע הנאשם מלזמן עדים אלה, ההלכה הינה כי דברי העדים היו מחזקים את הגרסה המפלילה.

חיזוק נוסף ומשמעותי הם שקרים של הנאשם לאורך כל הדרך, במשטרה ובבית המשפט, לרבות זגזוג והתכחשות לעובדות מפורשות אותן אישר בתשובתו לכתב האישום. שקרים מהותיים של נאשם מחזקים אף הם גרסה מפלילה של התביעה. מסקנה אחת המתבקשת מכלל הראיות היא, כי הנאשם לא השלים עם העובדה כי מינאס תינשא לאחר. נפגש איתה ביום 4.5.2013 אחר-הצהריים ברכבו, חנק אותה באמצעות ידיו, שהיו עטויות בכפפות, שמשכו את המנדיל סביב צווארה עד שמתה, הסיע את הגופה למקום מבודד בוואדי נאר, השליכה מחוץ לרכב, השאיר בידיו הטלפונים והתליון וחזר לירושלים. הנאשם הוא שהמית את המנוחה.

רצח או הריגה

57. ב"כ המאשימה טענה, כי הוכחו שלושת היסודות של עבירת רצח בכוונה תחילה: החלטה להמית, הכנה והעדר קנטור.

הסנגור טען, כי היסוד הנפשי של כוונה תחילה, המורכב ממודעות בפועל למעשים ולתוצאותיהם, לא הוכח, שכן הנאשם אמר למדובב שבזמן האירוע לא היה ער, התעורר אחרי שלוש או ארבע שעות, שמשמעו כי היה בערפול חושים. לעמדת הסנגור, אם מקבלים את הודאת הנאשם לפני המדובב כאמת, הרי מילים אלה הן חלק מהודאתו ויצרות ספק מובהק באשר למודעותו למעשה החניקה ולתוצאה הקטלנית. עוד טען, כי המאשימה לא הוכיחה יסוד ההחלטה להמית, שכן הנאשם הגיב כהרף עין לעלבון שהעליבה אותו המנוחה בהגיבה לצילום שהציג לה הנאשם בו נראתה עם קומבר: "זה מה שיש". עוד טען הסנגור, שלא הוכח העדר קנטור וכי על בית המשפט להידרש גם לטענה חלופית זו כאשר יש לה אחיזה בחומר הראיות, אף אם קו ההגנה היה שונה. האמירה של המנוחה לנאשם "זה מה שיש", לאחר שבימים הקודמים הרעיפה עליו מילות אהבה, מהווה קנטור תכוף המצטרפת לתקופה ממושכת בה השלתה את הנאשם שהוא אהובה היחיד.

58. בשיחת ההתוודות עם המדובב סיפר הנאשם כי צילם את המנוחה ביחד עם ג'לאל קומבר, בפגישה איתה הראה לה את התמונה ותגובתה "ואז היא אומרת זה מה שיש, ואם אתה רוצה להישאר ככה תישאר ואם אתה לא רוצה אז לא צריך" וכי המנוחה הוסיפה "אם אתה רוצה אני אשאר איתך אז אני אשאר איתך ו (מילה לא ברורה) אני רוצה להמשיך לדבר איתו" והוא בתגובה אמר לה: "מזה לדבר איתו? איך זה שתדברי איתו? לדבר איתו, ידיד שלי". ממשיך הנאשם "אמרתי לה אני כל החיים שלי עושה לך ועושה לך... (מילה לא ברורה) קשור במשהו... אז היא אומרת לי זה מה שיש. אם אתה רוצה אז תרצה ואם אתה לא רוצה אז לא צריך" (ת/47 תמליל 13.3 עמ' 40).

בהמשך השיחה עם המדובב סיפר הנאשם את כל ההליך ופרטי המתת המנוחה ובסוף שאל המדובב את הנאשם על תחושות ורגשות כאשר רוצים להרוג. הנאשם השיב: "רגיל אני לא יכול... אני לא יכול לתאר לך (מילה לא ברורה) כי זה היה שעה של... זה שעה שאתה (משפט לא ברור של מדובב) שעה שאתה לא תהיה ער... אני לא הייתי ער (משפט לא ברור) אני לא הייתי ער... לא הייתי ער יעני... אם הייתי, אולי אם הייתי ער לא היה קורה דבר כזה" (עמ' 91 למטה, עמ' 92 שורות 1-7). בהמשך השיחה חוזר הנאשם על הביטוי ששמע מפיה "זה מה שיש" ואמר "(משפט לא ברור) ואז לא ידעתי מה קרה" המדובב שואל: "לא ידעת להביא לה שתי סטירות לאחר מכן?", הנאשם עונה: "לא התעוררתי, לא הייתי ער... אני העוררתי לאחר שלוש או ארבע שעות". המדובב: "המוח שלך עבד הא" הנאשם: "אני התעוררתי לאחר שלוש או ארבע שעות" (שם, עמ' 92 שורות 21-27).

59. כאמור, טוען הסנגור לאי-מודעות מספקת של הנאשם למעשה החניקה ותוצאות החניקה על סמך דבריו כי לא היה ער, לא ידע מה קורה והתעורר לאחר מספר שעות. לא ניתן לקבל טענה זו.

הנאשם נפגש עם המנוחה, הוא ידע כי היא עומדת להתארס לאחר וכאקט לסיום הקשר עם הנאשם וליצירת קשר עם רג'בי לקח הטלפונים והתליון. אמירתו כי לא היה ער היא דרך ביטוי, שהרי הוא סיפר במפורט את דבר פגישתם, הצגת הצילום למנוחה, תגובתה כי זה מה שיש ועליו לקבל את המציאות, כיצד הגיב הוא עצמו לתשובתה ואז, כדבריו שלו, החליט להמית ולשם כך לבש כפפות (שם, עמ' 41). עצם לבישת הכפפות, תוך דו-השיח הזה, הלחץ שהפעיל על צווארה, פרפוריה במשך כחמש דקות, מלמדים על מודעות והבנה ולא על ערפול חושים. הנאשם רצה במותה כיוון שלא יכל לשאת את הפרידה מאהובתו, פרידה לה היה מודע היטב במשך שבועות וימים.

יסוד ההכנה הוכח אף הוא: הנאשם אמר למדובב "הרי ארגנתי את עצמי... היה איתי באוטו כפפות" (שם, עמ' 43 שורות 20-24). כאשר המדובב שואל את הנאשם האם לבש את הכפפות מולה והאם היא לא ברה, לא פחדה, לא צעקה? השיב הנאשם: "לבשתי אותם (מילה לא ברורה) בשכל. המדובב: מה זאת אומרת? הנאשם: (משפט לא ברור) לבשתי אותם בשכל. המדובב: היא לא נגעה בידים שלך? בגוף שלך כאשר לקחו ממך בדיקות מה הם לקחו? הנאשם: שום דבר" (שם, עמ' 43 למטה עד עמ' 44 שורה 4).

בשיח זה מתמצה הן יסוד ההכנה (ארגנתי את עצמי...כפפות) והן יסוד ההחלטה להמית (לבישת הכפפות) והמודעות למעשה ולתוצאה (לבישת הכפפות בשכל כדי שלא יישארו סימנים או טביעות אצבע).

60. באשר ליסוד העדר הקנטור: כאמור, הסנגור טוען כי התנהגות המנוחה שהיתלה והשלחה את הנאשם לגבי אהבתה ואמרה לו ברגע המכריע (כאשר הראה לה תמונה עם קומבר) "זה מה שיש", מהווה קנטור תכופ, שדי בו לשלול יסוד העדר קנטור ולבסס את הטענה כי אין מדובר ברצח אלא בהריגה. הטענה היא כי אהבתו של הנאשם הייתה כה עזה והפגיעה כה מעליבה עד שאיבד את ראשו והגיב באלימות חונקת. לטענת הסנגור, עובדות אלה, ההתנהגות המתגרה, הביאה לידי איבוד שליטה וממלאת את המבחן הסובייקטיבי הנדרש ואילו המבחן האובייקטיבי מתמצה בשאלה: האם אדם ממוצע היה מאבד שליטה ומגיב כך לעלבון ולהתגרות? בעיקר נוכח מילות האהבה שהחליפו במשך חודשים רבים ועד היממה הקודמת ויצרו אשליה שהינה בבחינת קנטור מצטבר. מוסיף הסנגור ומסתמך על דברי הנאשם "הייתי חולם על דבר ואז בומבה" (שם, עמ' 70 שורה 2) קרי, זוהי מכת אגרוף לפרצוף ולאגו, מבחינת התגרות קשה שהיא קנטור ברור.

לא ניתן לקבל אף טענה זו.

לטענת הקנטור שני מבחנים:

באשר למבחן הסובייקטיבי: הנאשם ידע כי הקשר עם מינאס הולך ומתפוגג והוא לקראת סיומו. ניסיונותיו החוזרים ונשנים לשמור על קשר הלכו והתמעטו. מינאס סיפרה לו על הקשר עם רג'בי ולדבריו אף אמרה לו באותו יום כי מתקיימת פגישת אירוסין וכי על-פי דרישת רג'בי היא מחזירה לו את הטלפון. הנאשם ידע מזה מספר ימים לפחות על קשר טלפוני מסוים בין מינאס לבין קומבר ולכן תגובתה כי "זה מה שיש", הינה בבחינת הצגת מציאות שהנאשם היה מודע לה וער לה ועל-כן איננה יכולה לשמש קנטור, בבחינת הפתעה רבתי מרחיקת לכת שתגרום לו לאבד שליטה לחלוטין, להתנפל ולחנוק. כמו כן, עצם העובדה שארגן את עצמו - הכין כפפות - מלמדת אף היא כי ההפתעה לא הייתה כה גדולה.

באשר למבחן האובייקטיבי: אדם מאוהב מן הישוב, המודע לעובדה כי אהבתו לא תתמש באירוסין ונישואין עקב התנגדות שתי המשפחות, לא יאבד שליטה כאשר אהבתו אומרת לו שזה המצב, מצב ששניהם מודעים לו מזה ימים ושבועות.

61. המסקנה העולה מדברים אלה הינה, כי הנאשם החליט להמית את המנוחה, ארגן את עצמו, הביא כפפות, קבע עמה פגישה, נסעו למקום מבודד, שם שוחחו, לא השלים עם הפרידה, לבש את הכפפות, שלח את ידיו לצווארה וחנק אותה באמצעות לחץ עם המנדיל. ההכנה הינה פעולה פיסית המלמדת על הלך רוח ועל כוונה, משקפת תהליך חיצוני פיזי ופנימי נפשי של כוונה ורצון להמית. ההחלטה להמית הייתה נחושה וברורה, פרפוריה נמשכו, היא דפקה בגפיה ועד שיצאה נשמתה חלפו מספר דקות, אך הנאשם המשיך בלחץ. הקנטור נשלל, ובכך הוכחו יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה ויש להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

62. באשר ליתר העבירות: בתשובתו הודה הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית. כך גם בעדותו בבית המשפט.

מסירת הטלפון לאיגוד קבאנה היה ניסיון ברור להחביא כלי ראייתי מרכזי. לפיכך יש להרשיע הנאשם בעניין זה בשיבוש מהלכי משפט. כאשר לשטיפת הרכב, לא הוכח בוודאות כי מסירת הרכב לשטיפה באמצעות יעקב שוויקי, שנעשתה כשבועיים לאחר הרצח, נועדה להעלים ראיות. לפיכך יש לזכות הנאשם מעבירה זו. הנאשם הודה לפני המדובר כי שרף את הכפפות ודי בכך כדי לבסס עבירה של השמדת ראיה. 63. לאור האמור יש להרשיע את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק (4 עבירות). יעקב צבן, שופט השופט ר' כרמל: אני מסכים.

רפי כרמל, שופט

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:
אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

התוצאה
64. אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק (4 עבירות). ניתנה היום, י"א בניסן התשע"ו, 19 באפריל 2016, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט
[סג"נ - אב"ד]